

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1995
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 100

ΕΤΟΣ ΜΕ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 875
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 38.28.280

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό τοῦ Σεβ. Χίου κ. Στεφάνου

Γ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΛΟΥΚΑ
ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΘΛΙΒΟΜΕΝΩΝ ΕΠΙ ΘΑΝΑΤΩ
Μή κλαῖε (Λουκ. Γ, 11-17)

Μέ τήν Δεσποτική αὐτή φωνή τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ μας, ἐδόθη μία μεγάλη παρηγορία στήν πονεμένη ἐκείνη μάνα πού ἔχασε ἕνα προσφιλές πρόσωπο, τό παιδί της. Διότι πρό τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ μας, ὁ θάνατος ἦταν φοβερός. Μετά ὅμως τήν ἀγία Ἀνάστασή Του, ὁ θάνατος ἐγίνε ζωή.

Ὁ ἄνθρωπος ἀφοῦ ἔχει τά ἐφόδια πλέον, δηλαδή βαπτίζεται, μυρώνεται, κοινωνεῖ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, πορεύεται πρὸς τήν αἰώνιον ζωήν καί γίνεται κληρονόμος τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν.

Καί ἂν ἁμαρτήσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὁ καλός Θεός μας τόν δέχεται ἀφοῦ μετανοήσῃ. Ὁ Χριστός κατὰ τήν

κρίση δέν θά μᾶς πῇ γιατί ἁμαρτήσατε, θά μᾶς πῇ γιατί δέν μετανοήσατε.

Ἡ ἐξομολόγησις, τά δάκρυα τῆς μετανοίας, ἀποκαθιστοῦν καί πάλι τόν ἄνθρωπο τέκνο τοῦ Θεοῦ, μακράν τῆς ἀπελπισίας καί τῆς κατακρίσεως.

Τά δύο αὐτά ἁμαρτήματα πού ἴσως φαίνονται μικρά, εἶναι στή πραγματικότητα πολύ μεγάλα, διότι δέν ἀφήνουν τόν ἄνθρωπο νά μετανοήσῃ. Τρανό παράδειγμα ὁ προδότης Ἰούδας.

Στή ζωή βλέπουμε καθημερινῶς τόσα παραδείγματα τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ, ἁμαρτωλοί νά μετανοοῦν καί νά σώζονται καί δίκαιοι λόγω τῆς ὑπερηφάνειας καί τῆς κατακρίσεως νά κολάζονται.

Ἄς μᾶς φωτίσῃ ὁ Κύριος παιδιά μου καί ἄς μᾶς δῇν μετάνοια.

Ἐκεῖνο πού εἶναι λυπηρό καί παρατηρεῖται εἰδικά σήμερα, εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι δέν ἐνδιαφέρο-

νται γιά τήν σωτηρία τής ψυχής τους.

Σπάνια βλέπουμε σήμερα όταν ένας άμετανόητος άνθρωπος είναι άρρωστος, οί συγγενείς του νά τόν συμβουλεύουν νά ζητήση έναν ιερέα νά τόν διαβάση, ώστε ή θεία χάρις νά ένεργήση καί νά κάνη ότι δέν κατορθώνουν οί ιατροί.

Δέν φωνάζουν τόν πνευματικό ώστε νά έξομολογηθί ό άσθενής, νά μετανοήση γιά τυχόν κακές πράξεις πού σάν άνθρωπος θά έκανε, νά όμολογήση τήν Όρθόδοξο πίστη του, νά χρισθί μέ τό ιερό Εύχέλαιο, νά κοινωνήση τών Άχράντων Μυστηρίων καί έτσι νά έτοιμάση τό «διαβατήριό του» γιά νά είναι έτοιμος. Πολλοί φοβούνται μήπως ό άρρωστός τους άντικρύζοντας τόν ιερέα τρομάξει. Αυτό είναι μεγάλη άσέβεια, άμάρτημα φοβερό, τρομερή πλάνη, δηλαδή άν άντικρύσει τόν ιερέα, από τήν τρομάρα του θά άποθάνη; Ξεχνούμε ότι ή ζωή είναι στό χέρι του Θεού καί όποτε Αυτός θά όρίση, τότε σταματά. Τί μεγαλύτερη ώφέλεια από τήν Θ. Κοινωνία γιά έναν έτοιμοθάνατο άνθρωπο;

Άς προσπαθήσουμε λοιπόν άγαπητοί μου άδελφοί νά έτοιμάσουμε τό είσητήριό μας, γιά τό αιώνιο ταξίδι μας.

Άρκετοί άνθρωποι όταν χάσουν έναν δικό τους δέν έκκλησιάζονται, άπελπίζονται, πηγαίνουν στους τάφους λουλούδια, θυμιάματα, άρώματα, κλαίνε άσταμάτητα κι άλλα παρόμοια πού δέν ώφελούν βέβαια τόν νεκρό τους. Άν θέλουμε νά βοηθήσουμε τούς κεκοιμημένους μας, αυτό μπορούμε νά τό έπιτύχουμε μέ τίς προσευχές μας, μέ λειτουργίες, έλεημοσύνες, σαρανταλείτουργα, ανάβοντας κεριά, κανδύλες, μέ τήν έξομολόγηση όλων τών οίκείων καί άλλα παρόμοια θεάρεστα καθήκοντα. Τά στέφανα, οί άκριβές κάσες, τά άπελπισμένα δάκρυα, έπιβαρύνουν τήν ψυχή τους.

Θά πρέπει νά μήν λείπουμε από τήν Έκκλησία, νά προσευχώμεθα στό σπίτι, νά κάνουμε μετάνοιες πού πολλοί δέν γνωρίζουν πώς γίνονται, δηλαδή νά γονατίζει ό άνθρωπος, νά άκουμπά τά χέρια του στό πάτωμα, έλαφρώς καί τό κεφάλι, νά κλαίη τίς άμαρτίες του κάθε στιγμή.

Μετάνοια άδελφοί μου, σέ καλή ώρα νά μάς βρής ό Άγγελος φύλακας τής ψυχής μας, καί εϋχεσθε υπέρ ήμών, υπέρ τής ειρήνης τής Έκκλησίας καί τής τών πάντων ένώσεως.

Άμήν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταί Έξωτερικού: Έπειδή τό κόστος τών ταχυδρομικών διά τό έξωτερικόν κατέστη έκ τών πραγμάτων πολύ ύψηλόν παρακαλοϋνται οί άγαπητοί φίλοι του έξωτερικού όπως μάς τακτοποιήσουν τάς συνδρομάς των, διά νά είμεθα εις θέσιν ν' ανταποκρινώμεθα εις τό ιεραποστολικόν έργον τής έφημερίδος μας.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΓΕΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Νομίμως εκπροσωπούμενου υπό του Προέδρου
του Δ.Σ. Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος
καί Θαυμακού κ. Καλλινίκου
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - Τ.Κ. 106.82 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 38.28.280 - 36.47.365 - FAX: 38.28.280

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Άρχ. Χριστόφορος Άγγελόπουλος
Θεολόγος
ΤΗΛ.: 46.72.921

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ

Χριστόδουλος Χριστοδουλάκης
Διδάσκαλος - Επίτιμος Διευθυντής
Πρωτονοτάριος
ΤΗΛ.: 22.82.253

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έσωτερικού: Έτήσια δραχμάς 1000
Έξωτερικού: Έτήσια δολάρια 50

Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό του Ἱερομ. Παύλου Ἀποστολοπούλου

Κυριακή ΣΤ' Λουκά

«Τῇ γάρ χάριτι ἐστέ σεσωσμένοι
διὰ τῆς πίστεως» (Ἐφεσ. Β', 8)

Πῶς σωζόμεθα καὶ πῶς μπορούμε νά ζήσωμε αἰώνια μαζί μέ τόν Χριστό;

Τό βασικό Θεολογικό αὐτό ἐρώτημα, δέν εἶναι μόνον προβληματισμός τῶν Θεολόγων, ἀλλά καί τῶν ἀπλῶν πιστῶν, πού ἔχουν πνευματικές καί μεταφυσικές ἀνησυχίες.

Ἡ ἀπάντησις («τῇ γάρ χάριτι ἐστέ σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως» (Ἐφεσ. Β', 8)) πού δίνει στήν ἐπιστολή του πρός τούς Ἐφεσίους ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος εἶναι πῶς ὁ Θεός μᾶς χαρίζει δωρεάν τήν σωτηρίαν μας.

Φθάνει κανεῖς νά πιστέψῃ στήν θυσία τοῦ Χριστοῦ, γιά νά λάβῃ μέρος στήν λύτρωση καί στήν αἰωνιότητα. Ὁ Χριστός ἐγίνε θυμὰ γιά ὅλους μας. Ὁδηγήθηκε στήν σφαγή γιά νά γλυτώσουμε ὅλοι μας ἀπό τόν θάνατο.

Εἶναι φανερό, πῶς ἡ σωτηρία μας προσφέρεται σέ μᾶς ἀπό τόν Θεό χάρισμα, δωρεάν, δηλαδή χωρίς νά χρειασθῇ νά πληρώσουμε κάτι.

Ἐδῶ ὅμως χρειάζεται μιὰ διευκρίνισις. Ἡ σωτηρία μας δέν στηρίζεται ἀποκλειστικῶς καί μόνον στήν πίστιν μας, ὅπως πιστεύουν οἱ αἰρετικοί προτεστάντες (διαμαρτυρόμενοι - εὐαγγελικοί κλπ).

Χρειάζονται καί ἔργα, ἔργα ψυχικῆς σωτηρίας. Πράγματι, πιστεύουμε στόν Χριστό, ὡς Λυτρωτή μας καί Σωτήρα μας. Αὐτό μόνον δέν ἀρκεῖ. Εἶναι γνωστό ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, ἄλλωστε, πῶς καί οἱ

δαίμονες πιστεύουν στήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Δέν σώζονται ὅμως μέ μόνη τήν πίστιν. Χρειάζονται ὅμως καί τά ἔργα τῆς πίστεως, πού εἶναι ἐμπρακτική ἐκδήλωση τῆς καρδιάς μας καί τῆς ἀφοσιώσεώς μας στόν Κύριο.

Θά υπάρξῃ ἴσως ἓνα ἐρώτημα: μπορεῖ νά εἶναι κάποιοι πιστός καί συνάμα νά μήν ἐκδηλώνῃ τήν πίστιν του μέ ἔργα; Δυστυχῶς ναι! Στήν σημερινή μας ἐποχή, ἐποχή καταναλωτική, ἐποχή ἀθείας, ὑλιστική καί βάρβαρη, ἐποχή ὑποκρισίας ὅλα συμβαίνουν.

Πολλοί σύγχρονοι χριστιανοί περιορίζονται σέ μιὰ τυπική σχέση μέ τόν Κύριο, πιστεύουν μόνο, καί σιγά - σιγά ἡ πίστιν τους ἐκφυλίζεται σέ μιὰ ἄοση θρησκευτικότητα καί τυπολατρεία, πού σκανδαλίζει καί ψυχικά ζημιώνει. Σήμερα ὁ κόσμος ἀπογοητεύεται ἀπό ὅλους καί ἀπ' ὅλα.

Καί νομίζω ὅτι εἶναι κατάλληλη ἡ ὥρα νά στρέψῃ ὁ χριστιανός καί πάλι τό βλέμμα του στόν Λυτρωτή μας καί στούς γνησίους λειτουργούς του. Δηλαδή στούς ἱερεῖς τοῦ πατρίου Ἑορτολογίου πού διατηροῦν ἀνόθευτη τήν παράδοση ὀχι μόνον τοῦ πατρίου Ἑορτολογίου, ἀλλά σύνολη τήν Ὁρθόδοξίαν μέ τήν ὀρθοπραξίαν τους, ὡς ζηλωτές μέ ἐπίγνωσιν καί φόβον Θεοῦ.

Ἄρα ἐκεῖνο πού χρειάζεται εἶναι μιὰ ζωντανή πίστιν πού νά ὀδηγῇ στά ζωντανά ἔργα, καί τά δύο μαζί θεωρία καί πράξις στενά συνδεδεμένα, νά μᾶς ἐξασφαλίζουν μέσω τῆς γνησιότητος καί τοῦ φρονήματός μας εἰς τήν πολυπόθητον σωτηρία μας.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νά εἶναι μαζί μας!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

1. Τήν 10ην Ὀκτωβρίου 1995 συνεδρίασε ἡ Ι.Σ καί μεταξύ ἄλλων ἡσχολήθη μέ τά δημοσιεύματα πού ἀμφισβητοῦν τήν ὀρθόδοξον γραμμήν τοῦ Σεβ. Ἀμερικής κ. Παΐσιου. Ἡ Ι.Σ ἀπεφάσισε νά ζητήσῃ διευκρινίσεις, ὡς καί τίς Ἐκκλησιολογικές θέσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀμερικής, ἐγγράφως.

2. Κατόπιν τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οἱ Γ.Ο.Χ. ἐν Γερμανίᾳ αἰτήθησαν νέον Ποιμενάρχην.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ Ι.Σ ὄρισε Τοποτηρητήν Γερμανίας τόν Σεβ. Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιον, εὐχόμενον ἅμα εἰς αὐτόν τήν ἐξ ὕψους δύναμιν.

3. Μετά τό πέρας τῆς συνεδρίας τῆς Ι.Σ, ἐκλήθη

ὑπό τοῦ Προέδρου αὐτῆς κ. Καλλινίκου, ὁ Δ/ντῆς τῆς «Φ.Ο.» πανοσ. ἀρχιμ. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος καί ἐδέχθη ὑπό ὅλων τῶν Σεβ/των Συνοδικῶν τά θερμά καί εὐλικρινῆ συγχαρητήρια διὰ τήν ἀπόκτησιν πτυχίου Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ι.Σ μέ μικρόν λογίδριον, ἀνεφέρθη εἰς τίς σημερινές ἐκκλησιαστικές ἀνάγκες πού ἀπαιτοῦν πανεπιστημιακή κατάρτιση πρός ἀντιμετώπιση τῶν διαφόρων ἐχθρῶν τῆς πίστεώς μας, τονίσας ὅτι πρέπει νά παροτρύνωνται καί ἑτεροὶ κληρικοί μας πρός ἐπίτευξιν παρόμοιων στόχων.

ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣ, ΟΔΗΓΟΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

ΑΓΙΟΣ ΝΕΣΤΩΡ

«Καί τό Λυαῖον θέλεις νικήσει καί διὰ τόν Χριστόν θέλεις μαρτυρήσει», εἶπε ὁ Ἅγιος Δημήτριος στόν Ἅγιο Νέστορα, ὅταν ὁ δεύτερος πῆγε στήν φυλακή νά ζητήσῃ ἀπό τόν Ἅγιο Δημήτριο τήν εὐχή του γιά νά μονομαχήσῃ μέ τόν Λυαῖον. Ἔτσι καί ἐγινε, ὁ Ἅγιος Νέστορας νίκησε τόν Λυαῖον, ἀλλά γιά αὐτήν του τήν νίκη τόν ἀποκεφαλίζουν καί τήν μνήμη του ἡ ἐκκλησία μας τήν τιμᾷ στίς 27 Ὀκτωβρίου. Ὁ Ἅγιος Νέστορας ἦταν πολύ νέος, γι' αὐτό ἦταν καί παρορμητικός ἀλλά καί πολύ ἀλη-

ὑπό τοῦ κ. Χρήστου Λάμπρου

θινός. Γνώριζε γιά τήν ἀγριότητα τοῦ Λυαίου καί ὅμως ἀποφάσισε νά τόν ἀντιμετωπίσῃ, ὁ ἡρώισμός του δέν ἦταν μιά ἡθική στάση, ἀπλῶς ἦταν μιά κίνηση πού δημιουργεῖται μέσα στούς ἀνθρώπους ἐκείνους πού ἀμφισβητοῦν τά ὅρια πού θέτουν στήν ὑπαρξή τους οἱ περιστάσεις καί οἱ δυσχέρειες τῆς ζωῆς. Τό ἐναυσμα τοῦ ἡρωϊσμοῦ εἶναι ἡ δυσχέρεια. Ἐκείνη πού ἔχει ἠθικές συνέπειες, πού δημιουργεῖ ἀντιδράσεις ἐσωτερικές, πού ἐγείρει τόν βαθύτερο ἑαυτό μας, γιατί ἀλλοιώνει τήν εἰκόνα τοῦ κόσμου ὅπως τήν πλάσαμε μέσα μας, εἰκόνα πού ἐπιδιώκει νά πραγματοποιήσῃ ὁ ὑψηλόφρων, ὁ ἀληθινός ἀνθρώπος.

Ἡ δυσχέρεια δέν εἶναι μιά βαρύγδουπη καί μονοκόμμη ἀντίρρηση, σάν αὐτή, λόγου χάρι, πού συναντᾷ τό παγιδευμένο ἀγρίμι ὅταν παλεύει νά συντρίψῃ τήν παγίδα του καί νά τρέξῃ στά δάση. Ἡ δυσχέρεια γιά τόν ἀνθρώπο εἶναι πολυεδρική: ἀφορᾷ τό σῶμα, ἀφορᾷ καί τήν ψυχή. Καί τά δύο νιώθουν τήν ἐναντίωση πού ἡ ψυχή ἐπισημαίνει καί τά δύο ἀγωνίζονται νά διαφυλάξουν τά ἀγαθὰ πού κατέχτησαν καί τόν δρόμο ἀνοιχτό πρὸς τήν πραγμάτωση τοῦ ἰδανικοῦ.

Ὅταν παρουσιάζεται ἡ δυσχέρεια, ἐμπνέει κι ἐξάπτει στόν ἀνθρώπο τόν ἡρωισμό: ἀπειλεῖται ἡ ἐλευθερία κι ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ λαοῦ του, τά δημοκρατικά του δικαιώματα, τά πνευματικά του ἀγαθὰ, ἡ ἀκόμη, τοῦ ἐπισείουν ἕνα νέο τρόπο ζωῆς ξένο πρὸς τήν φύση του καί πρὸς τίς ἐπιταγές τῆς ἐλευθερίας.

Ἀλλά ὁ ἡρωισμός δέν ἔχει χαρακτήρα μόνο ἀμυντικό. Εἶναι καί ἐπιθετικός: ἐπιτίθεσαι γιά νά ὑπερασπίσεις τό δίκαιο, γιά ν' ἀποσπάσῃς τήν ἐλευθερία ἀπό τά χέρια τῆς τυραννίας, γιά τήν δικαιοσύνη, γιά ν' ἀποκαταστήσῃς τήν ἰδανική εἰκόνα τοῦ κόσμου πού φέγγει ἀπό ἠθική ἰσορροπία. Πολεμᾷς γιά νά πραγματοποιήσῃς τοὺς σκοποὺς τῆς ζωῆς σου,

τήν ἀποστολή σου πού χωρὶς αὐτή ἡ παρουσία σου στόν κόσμο παύει νάχει νόημα, ἀξία, ἐνδιαφέρον. Καί ἡ παρουσία τοῦ ὑψηλόφρονος ἀνθρώπου πάνω στή γῆ ἔχει πάντα ἕνα κρίσιμο, τραγικό, κάποτε ἐπικίνδυνο ἐνδιαφέρον. Εἶναι αὐτό τοῦτο τό ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ. Ὁ ἡρωϊκός ἀνθρώπος εἶναι τό ἀλάτι πού σφίγγει τοὺς ἀρμούς τῆς ζωῆς, πού βάζει σέ κίνηση τόν κόσμο, εἶναι ὁ δημιουργός.

Δέν ὑπάρχουν, λοιπόν, ὅρια στά ἀνθρώπινα; Ὡς πού μπορεῖ νά ὀδηγήσῃ τόν ἀνθρώπο ὁ ἡρωϊσμός; Εἶναι ἀπόλυτα ἐλεύθερος, εἶναι ὁ δρόμος του χωρὶς τέρμα; Δέν ἔχει ἀναστολές, δέν ἔχει δεσμεύσεις; Δέν θά ζητήσουμε τώρα νά κατέβουμε ὡς τίς ρίζες τοῦ ἀνθρώπου, νά ἐρευνήσουμε τά ὅρια του καί νά ἰδοῦμε πότε ὁ ἡρωϊσμός μένει πιστός στή φύση του καί πότε ἀπιστεῖ καί γίνεται βλάσφημος, ἀνισόρροπος, ἔλκος τῆς ψυχῆς. Τότε δέν πρόκειται γιά ἡρωισμό, ἀλλά γιά ἀνταρσία. Γιατί καί ὁ ἡρωισμός ἔχει τοὺς νόμους του: «ἐάν δέ καί ἀθλή τις, οὐ στεφανοῦται ἐάν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ» (Β' Τιμ. 2,5).

Νόμιμος εἶναι ὁ ἡρωϊσμός - δηλαδή ἀληθινός - πού γονιμοποιεῖ πραγματικά τόν ἀνθρώπο, πού τόν ἐλευθερώνει ἀπό τόν φόβο καί τήν ἀπογοήτευση χωρὶς νά τόν κἀν ἀσύνδοτο, πού ἐπαναφέρει μέσα του τό ἠθικό κάλος πού τό κακό, ἡ ἠθική ἀταξία, εἶχαν ἄρει. Νόμιμος εἶναι ὁ ἡρωϊσμός πού ἀμφισβητεῖ καθημερινὰ τό κύρος καί τήν αὐθεντία τοῦ θανάτου καί διακηρύττει τήν ἐπιβίωση, τήν ἀθανασία τοῦ πνεύματος. Τά ὅρια τοῦ ἡρωϊσμοῦ καθορίζει ἡ ἱστορία μέ τίς ἀκραίες προσωπικότητές της: τοὺς ἁγίους καί τοὺς μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας πού πραγμάτωσαν στόν ὑπέρτατο βαθμό τή σύνθεση ἡρωϊσμοῦ ψυχῆς καί κορμιοῦ ἔχοντας γιά στόχο τοὺς τόν πιό ὑψηλό, τὴ ΘΕΩΣΗ. Τοὺς κοινωνικοὺς της ἐργάτες, τοὺς ἀπελευθερωτές, τοὺς μάρτυρες τῆς ἀλήθειας, τοὺς ὑποστηρικτές τῆς δικαιοσύνης, τοὺς ἀνθρωπιστές. Δέν ξέρουμε ἂν ὁ ἡρωϊσμός μπορεῖ νά πάῃ πιό πέρα ἀπὸ αὐτοὺς. Πιστεύουμε πὼς ἡ θαυμαστὴ ἐσχάτις τοῦ ἡρωϊσμοῦ εἶναι ἡ ἀγιότητα. Κι ὄχι μιά ἀγιότητα νεφελώδης, διαφιλονικούμενη, πού φυτρώνει σέ ἐδάφη φιλοσοφικά ἀλλὰ ἡ ἀγιότητα πού πηγάζει ἀπὸ τὴν θρησκεία ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Χριστιανικὴ πίστη, ἀπὸ τό βίωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ποιά εἶναι ἡ δυσχέρεια πού ἀναγκάζει τόν σημερινό ἀνθρώπο νά γίνῃ ἥρωας; Πρῶτα-πρῶτα, ἡ ἐξαφάνιση τῆς εἰλικρίνειας, τῆς ἐντιμότητος καί τῆς ἀξιοπρέπειας, ὅχι μόνο ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ συχνὰ καί μέσα, στά κατὰβαθα τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου. Πρόκειται γιά τὴν γνωστὴ κατεδάφιση τῆς πίστεως στόν ἀνθρώπο καί τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὑστερα, εἶναι καί ἡ ἀπογοήτευση πού φέρνει

ένα κάματο στην ψυχή, μιάν αδράνεια, μιάν αίμορα-
γία, πού μεταμορφώνει τόν άνθρωπο σ' ἐξόριστο
τῆς ζωῆς, σ' ένα ξένο. Τέλος, ὁ φόβος πού ἐξουθε-
νώνει τόν άνθρωπο, πού κάνει τή ζωή του μαρτυ-
ρικά ἐπείγουσα, φθαρτή, φευγαλέα, πού μεταμορ-
φώνει τόν χρόνο σέ ἀνοιχτή πληγή. Ὁ φόβος αὐτός
γεννιέται ἀπό τήν τρομερή αἴσθηση μιᾶς πνευματι-
κῆς ἐρημιᾶς τῆς σημερινῆς ζωῆς, εἶναι ἀνθος ἀπό
τόν τάφο τῆς μεταφυσικῆς πίστεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅλα μαρτυροῦν πῶς ἔχουμε φτάσει σήμερα σ'
ένα ἡθικό σ' ένα πνευματικό ἀδιέξοδο. Προβάλλει,
λοιπόν, τό αἶτημα ἐνός νέου ἡρωϊσμοῦ πού σημαί-
νει: ἀξιοπρέπεια κι ἐντιμότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἐπα-
νευρεση τῆς χαμένης πίστεως, τῆς πίστεως στό Θεό,
πού θά ἐξαφανίσῃ τό φόβο, θά ἀναπλάσῃ τή ζωή μέ

στοιχεῖα οὐράνια καί θά σταλάξῃ μέσα στίς ταραγ-
μένες ψυχές τήν αἰσιοδοξία τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός μέ τήν διδασκα-
λία του καί μέ τό αἷμα του χάραξε τόν δρόμο τῆς
ζωῆς μας. Ἡ ζωή τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἱερή παρακατα-
θήκη μας τήν ὁποῖαν πρέπει νά διαφυλάξουμε. Μέ
προσωπική προσήλθεια καί μέ φωτισμό τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος φθάνει ὁ πιστός «εἰς ἄνδρα τέλειον»
(Ἐφ. 4, 13).

Αὐτό ἐγίνε καί μέ τόν Ἅγιο Νέστορα, μετά τήν
εὐχή πού πήρε ἀπό τόν δάσκαλό του τόν Ἅγιο
Δημήτριο, ἡ πνευματική του πρόοδος ἐξαρτῶταν
κυρίως ἀπό τήν στάση του, καί αὐτό ἔκανε, καί ἔτσι
πέταξε ἡ ἁγία του ψυχή στόν οὐρανό.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

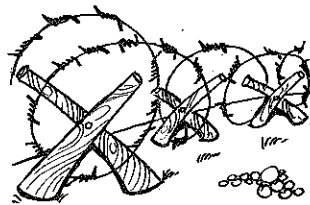
Εἶναι γεγονός ὅταν ἡ Ἑλληνική πατρίς κάνει
μνεῖα αὐτοῦ τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος καί ὅλοι αἱ
Ἐκκλησίαι ψάλλουν ἐπινίκεια ἄσματα, καί ἡ Πολι-
τεία διά παρελάσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καί
τῆς μαθητεΐας νεολαίας, εἶναι ἀδύνατον ἡ ὑπό
ἐκδοσιν ἐφημερίδα μας νά μήν ἐπισημάνῃ τήν
πηγαία καί αὐθόρμητον συμμετοχήν τῆς εἰς τά
ἐθνικῶς ζῶντα γεγονότα.

Αὐτά τά γεγονότα πού ἔλαβον χώρα πρό 55 ἐτῶν,
θά ἀναφέρωμεν διά τό ἀναγνωστικό κοινό, πού
πολλοί ἀπό ἐμᾶς δέν εἶχαν γεννηθεῖ ἀκόμη, πῶς ἡ
μικρή χώρα τῆς Ἑλλάδος μέ πολύ λίγα ὅπλα ἐμονο-
μάχησε μέ τήν Ἰταλία πρῶτα καί τήν Γερμανία
ἔπειτα καί κατόρθωσε νά ἀλλάξῃ τόν ροῦν τῆς ἱστο-
ρίας.

Ὁ Ἰταλός ΝΤΟΥΤΣΕ ἔλεγε ὅτι εἶχε 8.000.000 λόγ-
χας, καυχόμενος ὅτι θά κατελάμβανε τήν Ἑλλάδα
ἐντός ἐλαχίστου χρόνου καί αὕτη ἡ μέγαλαυχος
διακήρυξις του ἐπεσε στό κενό. Αὐτοὶ ὅλοι οἱ πάνο-
πλοι ἐχθροὶ παρεδίδοντο ἀμαχητί, διότι ὁ Ἑλληνι-
κός Στρατός μέ τήν βοήθεια τῆς Ὑπερμάχου Στρα-
τηγοῦ, τοὺς ἠχμαλώτιζε τόν ένα κατόπιν τοῦ
ἄλλου. Δέν θά ἐπανέλθωμεν νά ἀναγράψωμεν
ἱστορικά γεγονότα πού ἔλαβαν χώρα τήν ἐποχή
ἐκείνη, διότι ἡ «Φ.Ο.» διά μέσου τοῦ χρόνου τὰ ἔχει
ἀναγράψει.

Δέν θά ἦταν ὅμως πλεονασμός, ἐάν ἐκτός τῶν
ἀνωτέρω πού γράφομεν, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ περισ-
σότερα εἶναι ἐπικαίρα, μέ τήν θεία βοήθεια νά ἀνα-
τρέξωμεν σ' αὐτά πού λέγει ὁ Δαυὶδ εἰς τόν Ψαλμόν
(18' κ).

«Οὗτοι ἐν ἄρμασι καί οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς
δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυν-
θησόμεθα, αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καί ἐπε-
σαν, ἡμεῖς δὲ ἀνέστημεν καί ἀνωρθώθημεν».

Καί αὐτά ἐγράφησαν πρό 2.600 ἐτῶν, πῶς ἡ θεία
βοήθεια, ὅταν σ' αὕτη ἐνυπάρχει ἡ ὁμόνοια καί
ἀγάπη, ἐπιτελεῖ θαύματα, ὅπως ἡ μικρή Ἑλλάδα
ἀντιστάθῃ ἐναντίον τοῦ φοβεροῦ Ἀξονος, ὁ
ὁποῖος ἐντός ἐλαχίστου χρόνου κατελάμβανε
ὅλοκληρη σχεδόν τήν Εὐρώπη. Τό μάθημα αὐτό νά
ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας, ἐν ὅψει τοῦ τρομεροῦ σει-
σμοῦ πού ὑφίστάμεθα, λόγω τῆς πολιτικῆς κρίσεως
πού μαστίζει τόν τελευταῖο καιρό τήν πατρίδα μας.

ΕΚ ΤΗΣ «Φ.Ο.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγίας Παρασκευῆς (Διοσκούρων
6 - Μοναστηράκι, Ἀθήναι), παραδίδονται δωρεάν
μαθήματα Βυζαντινῆς Μουσικῆς, καθ' ἐκάστην
Κυριακή, μετά τό πέρας τῆς θείας λειτουργίας,
ἀπό τόν τελειόφοιτο διπλωματοῦχο τῆς Βυζαντι-
νῆς Μουσικῆς καί ἱεροψάλτη τοῦ Ἱ. Ναοῦ, κ. Κων-
σταντῖνο Φοράκη.

Ο ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ ΥΜΝΟΣ

Τό κείμενον τοῦ ὕμνου εἶναι:

«Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς»

Τρισάγιος ὕμνος καὶ τρισάγιον λέγεται τό «Ἅγιος ὁ Θεός» διότι ἐπαναλαμβάνεται τρεῖς φορές ἡ λέξις «ἅγιος». Εἶναι δέ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ὕμνων τῆς ἐκκλησίας. Ποῖος ὅμως καὶ πότε συνέταξεν τόν ὕμνον τοῦτον; εἶναι ἄγνωστος. Τὴν ἀρχὴν του φαίνεται ὅτι ἔλαβεν κατὰ τὰ μέσα περίπου τῆς 4ης ἐκατονταετηρίδος. Πιθανώτατα ὁ τρισάγιος ὕμνος, ἂν καὶ προγενέστερα ἦτο γνωστός εἰσῆχθη εἰς λειτουργικὴν χρῆσιν τό 434 μ.Χ. ὅταν ἐγιναν διάφορες μεταβολές (συμπληρώσεις) εἰς τὸ Τυπικόν τῆς ἐκκλησίας. Λέγεται ἀγγελικὸς ὕμνος, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ «Μ. δοξολογία (Συμεὼν Θεσ/νίκης Περί τῶν νυχθημερῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν Ἀθηναί 1868, 252). Εἶναι σύντομος αἶνος, δοξολογία, ψαλλομένη εἰς τιμὴν τῶν θεαρχικῶν ὑποστάσεων τῆς ἁγίας Τριάδος. Καὶ ἐξηγεῖται: Ἅγιος ὁ Θεός = Θεός ὁ Πατήρ, ἅγιος Ἰσχυρός = Θεός ὁ υἱός, ἅγιος Ἀθάνατος = Θεός τὸ ζωοποιόν ἅγιον Πνεῦμα· οὐχί τρεῖς Θεοί, ἀλλὰ εἰς Θεός, ὥστε τὰ τρία ταῦτα πρόσωπα εἶναι μία Δύναμις, μία οὐσία, μία θεότης· σαφὴ μαρτυρία περὶ τοῦ τριουποστάτου Θεοῦ (Γ. Κοφινιώτης).

Εἰς τὴν ἀρχαίαν περίοδον, ὁ τρισάγιος ὕμνος δέν ἐψάλλετο ὑπὸ τοῦ χοροῦ τῶν ἱεροψαλτῶν ἀντιφωνικῶς, δηλαδὴ δεξιός - ἀριστερός ἀλλὰ κατ' ἐξαίρεσιν πρὸς τοὺς ἄλλους ὕμνους, ἐπειδὴ ἦτο Ἀγγελικὸς, ἐψάλλετο ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ὅπου προσήρχοντο οἱ δύο χοροί, μέ πλήρει δέ σιγῇ, ὁ λαός ἤκουε τόν τρισάγιον ὕμνον. (Γρηγόριος Μητροπολίτης Χίου «περὶ ἐνώσεως Ἀρμενίων μετὰ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας 1871.76).

Ψάλλεται πανηγυρικῶς τρεῖς φορές πρὸς τόν τριαδικόν Θεόν, μέ φωνὴν χαμηλήν, μέ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀγγελικῆς δοξολογίας, κατὰ τοὺς ἐρμηνευτάς τῆς θείας λειτουργίας. Μετὰ δέ τὴν παρεμβολὴν τῆς μικρᾶς δοξολογίας (Δόξα καὶ νῦν - ἅγιος ἀθάνατος) ὁ λειτουργὸς προτρέπει διὰ τοῦ «δύναμις»,

**ὑπὸ τοῦ κ. Χριστόδουλου Ι. Χριστοδουλάκη
Διδασκάλου - Ἐπιτ. Δ/ντῆ - Πρωτονοταρίου**

τὴν ἐντονωτέραν καὶ μελωδικωτέραν ψαλμωδίαν τοῦ ὕμνου, μέ ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους δυνάμεις, ὡς ψαλμωδίαν τῆς γῆς πρὸς τόν οὐρανόν καὶ ὡς ἐκφρασιν δοξολογίας, ἀλλὰ καὶ ἐπικλήσεως τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ (Ἱερων. Βογιατζῆ 24). Ὅτε Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦτο ὁ Πρόκλος, οἱ χριστιανοὶ ἐπραγματοποιοῦσαν λιτανίαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νά καταπαύσουν αἱ θεομηνίαι καὶ οἱ συνεχεῖς σεισμοὶ καὶ ἐνῶ ὁ λαός ἐψάλλεν συνεχῶς τό Κύριε ἐλέησον. ἐνα παιδί ἀνηρπάγη εἰς τόν ἀέρα, ἤκουσεν δέ θεῖαν φωνήν, λέγουσαν εἰς τό παιδί, νά εἰπῇ εἰς τόν Πατριάρχην καὶ εἰς τόν λαόν νά ψάλλωσιν «Ἅγιος ὁ Θεός... κ.λ.π.»

Τόν ὕμνον τοῦτον τόν ὁποῖον ἐψάλλον οἱ Ἄγγελοι, τό παιδί εἶπεν εἰς τόν Πατριάρχην Πρόκλον, ὁ ὁποῖος κατὰ βούλησιν (ἐπιθυμίαν) τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς του Πουλχερίας, ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς χριστιανούς νά ψάλλωσιν τοῦτον. Μόλις δέ ἐγινεν τοῦτο κατέπαυσαν οἱ σεισμοὶ καὶ ὁ ὕμνος εἰσῆχθη εἰς τοὺς ὕμνους τῆς ἐκκλησίας.

«...ἀρπαγῆναι παιδίον τοῦ λαοῦ καὶ οὕτω μνησθῆναι ὑπ' ἀγγελικῆς τινός διδασκαλίας τόν τρισάγιον ὕμνον «ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς» καὶ αὐθις ἐπιστραφέντος τοῦ παιδίου καὶ τό μνηθὲν ἀπαγγεῖλαντος ἄσαι τόν ὕμνον ἅπαν τό πλῆθος καὶ οὕτω κοπάσαι τὴν ἀπειλήν» (θρυλικὴ διήγησις Βυζαντινῶν χρονογράφων). Τοῦτο συνέβη τὴν 25ην Σεπτεμβρίου κατὰ τὰ μηναιὰ τῆς ἐκκλησίας, ἐπὶ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου καὶ Πουλχερίας κατὰ τὴν ὥραν τῆς λιτανείας λόγῳ σεισμοῦ εἰς τὴν πεδιάδα πλησίον τῶν Ὑψωμαθειῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁ δέ αὐτοκράτωρ διέταξε νά ψάλλεται ἑλληνιστὶ εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας (Ἰωαν. Δαμασκηνοῦ 264).

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ

**ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΟΙ
(ΠΕΡΙ ΑΞΙΟΜΙΣΘΙΩΝ)**

Μία ἀκόμα ἀπόκλιση τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐκ τῆς Ὁρθῆς Πίστεως εἶναι ἡ πλάνη τῶν «περὶ ἀξιομισθίων».

Σύμφωνα μέ τὴν θεωρίαν τῶν αὐτῆ, διδάσκουν ὅτι οἱ Ἅγιοι κατηξιώθησαν τῆς Οὐρανίου Μακαριότη-

τος, ἐφόσον κατὰ τὴν ἐπίγειο ζωὴ τῶν πλήν τῆς πίστεώς τῶν, ἐπιτέλεσαν καὶ ἀγαθὰ ἔργα. Τοῦτο βέβαια πιστεύει καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ οὐδεμία διαφορά δέν διαπιστοῦται, ἕως ἐδῶ ὅμως. Διότι οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ σημείου καὶ πέρα ἔχουν ἀναπτύξει τὴν «περὶ ἀξιομισθίων» θεωρίαν τῶν.

Ἐπεκτείνονται λοιπὸν οὗτοι λέγοντας, ὅτι γιὰ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1995
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 100

ΕΤΟΣ ΜΕ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 875
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 38.28.280

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό του Σεβ. Χίου κ. Στεφάνου

Γ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΛΟΥΚΑ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΘΛΙΒΟΜΕΝΩΝ ΕΠΙ ΘΑΝΑΤΩ Μή κλαίει (Λουκ. Γ, 11-17)

Με την Δεσποτική αυτή φωνή του Σωτήρος ημών Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας, ἐδόθη μία μεγάλη παρηγορία στήν πονεμένη ἐκείνη μάνα πού ἔχασε ἓνα προσφιλές πρόσωπο, τό παιδί της. Διότι πρό τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ μας, ὁ θάνατος ἦταν φοβερός. Μετά ὅμως τήν ἀγία Ἀνάστασή Του, ὁ θάνατος ἐγίνε ζωή.

Ὁ ἄνθρωπος ἀφοῦ ἔχει τὰ ἐφόδια πλέον, δηλαδή βαπτίζεται, μυρώνεται, κοινωνεῖ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, πορεύεται πρὸς τήν αἰώνιον ζωὴν καὶ γίνεται κληρονόμος τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν.

Καὶ ἂν ἁμαρτήσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὁ καλὸς Θεὸς μας τὸν δέχεται ἀφοῦ μετανοήσῃ. Ὁ Χριστὸς κατὰ τήν

κρίση δὲν θά μᾶς πῇ γιατί ἁμαρτήσατε, θά μᾶς πῇ γιατί δὲν μετανοήσατε.

Ἡ ἐξομολόγησις, τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, ἀποκαθιστοῦν καὶ πάλι τὸν ἄνθρωπο τέκνο τοῦ Θεοῦ, μακράν τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς κατακρίσεως.

Τὰ δύο αὐτὰ ἁμαρτήματα πού ἴσως φαίνονται μικρά, εἶναι στή πραγματικότητα πολὺ μεγάλα, διότι δὲν ἀφήνουν τὸν ἄνθρωπο νά μετανοήσῃ. Τρανὸ παράδειγμα ὁ προδότης Ἰούδας.

Στὴ ζωὴ βλέπουμε καθημερινῶς τόσα παραδείγματα τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ, ἁματωλοὶ νά μετανοοῦν καὶ νά σώζονται καὶ δίκαιοι λόγω τῆς ὑπερηφάνειας καὶ τῆς κατακρίσεως νά κολάζονται.

Ἄς μᾶς φωτίσῃ ὁ Κύριος παιδιά μου καὶ ἄς μᾶς δῇν μετάνοια.

Ἐκεῖνο πού εἶναι λυπηρὸ καὶ παρατηρεῖται εἰδικά σήμερα, εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐνδιαφέρο-

νται γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς τους.

Σπάνια βλέπουμε σήμερα ὅταν ἕνας ἀμετανόητος ἄνθρωπος εἶναι ἀρρωστος, οἱ συγγενεῖς του νά τόν συμβουλεύουν νά ζητήσῃ ἕναν ἱερέα νά τόν διαβάσῃ, ὥστε ἡ θεία χάρις νά ἐνεργήσῃ καί νά κάνῃ ὅτι δέν κατορθώνουν οἱ ἱατροί.

Δέν φωνάζουν τόν πνευματικό ὥστε νά ἐξομολογηθῇ ὁ ἀσθενής, νά μετανοήσῃ γιά τυχόν κακές πράξεις πού σάν ἄνθρωπος θά ἔκανε, νά ὁμολογήσῃ τήν Ὁρθόδοξο πίστη του, νά χρισθῇ μέ τό ἱερό Εὐχέλαιο, νά κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καί ἔτσι νά ἐτοιμάσῃ τό «διαβατήριό του» γιά νά εἶναι ἐτοιμος. Πολλοί φοβοῦνται μήπως ὁ ἀρρωστός τους ἀντικρύζοντας τόν ἱερέα τρομάξῃ. Αὐτό εἶναι μεγάλη ἀσέβεια, ἀμάρτημα φοβερό, τρομερή πλάνη, δηλαδή ἂν ἀντικρύσει τόν ἱερέα, ἀπό τήν τρομάρα του θά ἀποθάνῃ; Ξεχνοῦμε ὅτι ἡ ζωή εἶναι στό χέρι τοῦ Θεοῦ καί ὅποτε Αὐτός θά ὀρίσῃ, τότε σταματᾷ. Τί μεγαλύτερη ὠφέλεια ἀπό τήν Θ. Κοινωνία γιά ἕναν ἐτοιμοθάνατο ἄνθρωπο;

Ἄς προσπαθήσουμε λοιπόν ἀγαπητοί μου ἀδελφοί νά ἐτοιμάσουμε τό εἰσητήριό μας, γιά τό αἰώνιο ταξίδι μας.

Ἀρκετοί ἄνθρωποι ὅταν χάσουν ἕναν δικό τους δέν ἐκκλησιάζονται, ἀπελπίζονται, πηγαίνουν στούς τάφους λουλούδια, θυμιάματα, ἀρώματα, κλαῖνε ἀσταμάτητα κι ἄλλα παρόμοια πού δέν ὠφελοῦν βέβαια τόν νεκρό τους. Ἄν θέλουμε νά βοηθήσουμε τούς κεκοιμημένους μας, αὐτό μπορούμε νά τό ἐπιτύχουμε μέ τίς προσευχές μας, μέ λειτουργίες, ἐλεημοσύνες, σαρανταλείτουργα, ἀνάβοντας κεριά, κανδύλες, μέ τήν ἐξομολόγηση ὅλων τῶν οἰκείων καί ἄλλα παρόμοια θεάρεστα καθήκοντα. Τά στέφανα, οἱ ἀκριβές κάσες, τά ἀπελπισμένα δάκρυα, ἐπιβαρύνουν τήν ψυχή τους.

Θά πρέπει νά μήν λείπουμε ἀπό τήν Ἐκκλησία, νά προσευχώμεθα στό σπίτι, νά κάνουμε μετάνοιες πού πολλοί δέν γνωρίζουν πῶς γίνονται, δηλαδή νά γονατίζῃ ὁ ἄνθρωπος, νά ἀκουμπᾷ τά χέρια του στό πάτωμα, ἐλαφρῶς καί τό κεφάλι, νά κλαίῃ τίς ἀμαρτίες του κάθε στιγμή.

Μετάνοια ἀδελφοί μου, σέ καλή ὥρα νά μᾶς βρῇ ὁ Ἄγγελος φύλακας τῆς ψυχῆς μας, καί εὐχεσθε ὑπέρ ἡμῶν, ὑπέρ τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως.

Ἀμήν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδρομηταί Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδή τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διά τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοί φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομάς των, διά νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

«Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΓΕΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Νομίμως ἐκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Προέδρου
τοῦ Δ.Σ. Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος
καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - Τ.Κ. 106.82 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 38.28.280 - 36.47.365 - FAX: 38.28.280

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Ἀρχ. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος
Θεολόγος
ΤΗΛ.: 46.72.921

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ
Χριστόδουλος Χριστοδουλάκης
Διδάσκαλος - Ἐπίτιμος Διευθυντής
Πρωτονοτάριος
ΤΗΛ.: 22.82.253

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμή Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό του Ἱερομ. Παύλου Ἀποστολοπούλου

Κυριακή ΣΤ' Λουκά

«Τῇ γάρ χάριτι ἐστέ σεσωσμένοι
διὰ τῆς πίστεως» (Ἐφεσ. Β', 8)

Πῶς σωζόμεθα καί πῶς μπορούμε νά ζήσωμε αἰώνια μαζί μέ τόν Χριστό;

Τό βασικό Θεολογικό αὐτό ἐρώτημα, δέν εἶναι μόνον προβληματισμός τῶν Θεολόγων, ἀλλά καί τῶν ἀπλῶν πιστῶν, πού ἔχουν πνευματικές καί μεταφυσικές ἀνησυχίες.

Ἡ ἀπάντησις («τῇ γάρ χάριτι ἐστέ σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως» (Ἐφεσ. Β', 8)) πού δίνει στήν ἐπιστολή του πρὸς τοὺς Ἐφεσίους ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος εἶναι πῶς ὁ Θεός μᾶς χαρίζει δωρεάν τήν σωτηρίαν μας.

Φθάνει κανεῖς νά πιστέψῃ στήν θυσία τοῦ Χριστοῦ, γιά νά λάβῃ μέρος στήν λύτρωση καί στήν αἰωνιότητα. Ὁ Χριστός ἐγίνε θυμὰ γιά ὅλους μας. Ὡδηγήθηκε στήν σφαγή γιά νά γλυτώσουμε ὅλοι μας ἀπό τόν θάνατο.

Εἶναι φανερό, πῶς ἡ σωτηρία μας προσφέρεται σέ μᾶς ἀπό τόν Θεό χάρισμα, δωρεάν, δηλαδή χωρίς νά χρειασθῇ νά πληρώσουμε κάτι.

Ἐδῶ ὅμως χρειάζεται μιὰ διευκρίνισις. Ἡ σωτηρία μας δέν στηρίζεται ἀποκλειστικῶς καί μόνον στήν πίστη μας, ὅπως πιστεύουν οἱ αἱρετικοὶ προτεστάντες (διαμαρτυρόμενοι - εὐαγγελικοὶ κλπ).

Χρειάζονται καί ἔργα, ἔργα ψυχικῆς σωτηρίας. Πράγματι, πιστεύουμε στόν Χριστό, ὡς Λυτρωτὴ μας καί Σωτῆρα μας. Αὐτό μόνο δέν ἀρκεῖ. Εἶναι γνωστό ἀπό τὴν Ἀγία Γραφή, ἄλλωστε, πῶς καί οἱ

δαίμονες πιστεύουν στήν θεότητα τοῦ Χριστοῦ. Δέν σώζονται ὅμως μέ μόνη τὴν πίστη. Χρειάζονται ὅμως καί τὰ ἔργα τῆς πίστεως, πού εἶναι ἐμπρακτὴ ἐκδήλωση τῆς καρδιᾶς μας καί τῆς ἀφοσιώσεώς μας στόν Κύριο.

Θά ὑπάρξῃ ἴσως ἓνα ἐρώτημα: μπορεῖ νά εἶναι κάποιος πιστός καί συνάμα νά μὴν ἐκδηλῶνῃ τὴν πίστη του μέ ἔργα; Δυστυχῶς ναί! Στὴν σημερινή μας ἐποχή, ἐποχή καταναλωτικῆ, ἐποχή ἀθεΐας, ὑλιστικῆ καί βάρβαρη, ἐποχή ὑποκρισίας ὅλα συμβαίνουν.

Πολλοὶ σύγχρονοι χριστιανοὶ περιορίζονται σέ μιὰ τυπικὴ σχέση μέ τόν Κύριο, πιστεύουν μόνο, καί σιγά - σιγά ἡ πίστη τους ἐκφυλίζεται σέ μιὰ ἄοση θρησκευτικότητα καί τυπολατρεία, πού σκανδαλίζει καί ψυχικὰ ζημιώνει. Σήμερα ὁ κόσμος ἀπογοητεύεται ἀπὸ ὅλους καί ἀπ' ὅλα.

Καί νομίζω ὅτι εἶναι κατάλληλη ἡ ὥρα νά στρέψῃ ὁ χριστιανός καί πάλι τό βλέμμα του στόν Λυτρωτὴ μας καί στοὺς γνησίους λειτουργοὺς του. Δηλαδή στοὺς ἱερεῖς τοῦ πατρίου Ἑορτολογίου πού διατηροῦν ἀνόθευτὴ τὴν παράδοση ὅχι μόνον τοῦ πατρίου Ἑορτολογίου, ἀλλὰ σύνολη τὴν Ὁρθόδοξία μέ τὴν ὀρθοπραξία τους, ὡς ζηλωτὲς μέ ἐπίγνωσιν καί φόβον Θεοῦ.

Ἄρα ἐκεῖνο πού χρειάζεται εἶναι μιὰ ζωντανὴ πίστη πού νά ὀδηγῇ στὰ ζωντανὰ ἔργα, καί τὰ δύο μαζί θεωρία καί πρᾶξι στενά συνδεδεμένα, νά μᾶς ἐξασφαλίζουν μέσω τῆς γνησιότητος καί τοῦ φρονήματός μας εἰς τὴν πολυπόθητον σωτηρία μας.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νά εἶναι μαζί μας!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

1. Τὴν 10ην Ὀκτωβρίου 1995 συνεδρίασε ἡ Ι.Σ καί μεταξὺ ἄλλων ἡσχολήθη μέ τὰ δημοσιεύματα πού ἀμφισβητοῦν τὴν ὀρθόδοξον γραμμὴ τοῦ Σεβ. Ἀμερικῆς κ. Παΐσιου. Ἡ Ι.Σ ἀπεφάσισε νά ζητήσῃ διευκρινίσεις, ὡς καί τίς Ἐκκλησιολογικὰς θέσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀμερικῆς, ἐγγράφως.

2. Κατόπιν τῆς δημιουργηθείσης καταστάσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οἱ Γ.Ο.Χ. ἐν Γερμανίᾳ αἰτήθησαν νέον Ποιμενάρχη.

Ὡς ἐκ τούτου ἡ Ι.Σ ὄρισε Τοποτηρητὴν Γερμανίας τόν Σεβ. Θεοσίνικη κ. Εὐθύμιον, εὐχόμενον ὅλα εἰς αὐτόν τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.

3. Μετὰ τό πέρασ τῆς συνεδρίας τῆς Ι.Σ, ἐκλήθη

ὑπὸ τοῦ Προέδρου αὐτῆς κ. Καλλινίκου, ὁ Δ/ντῆς τῆς «Φ.Ο.» πανοσ. ἀρχιμ. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος καί ἐδέχθη ὑπὸ ὧν τῶν Σεβ/των Συνοδικῶν τὰ θερμὰ καί εὐλικρινῆ συγχαρητήρια διὰ τὴν ἀπόκτησιν πτυχίου Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ι.Σ μέ μικρόν λογίδριον, ἀνεφέρθη εἰς τίς σημερινὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀνάγκες πού ἀπαιτοῦν πανεπιστημιακὴ κατάρτιση πρὸς ἀντιμετώπιση τῶν διαφόρων ἐχθρῶν τῆς πίστεώς μας, τονίσας ὅτι πρέπει νά παροτρύνωνται καί ἕτεροι κληρικοὶ μας πρὸς ἐπίτευξιν παρόμοιων στόχων.

ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣ, ΟΛΗΓΟΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

ΑΓΙΟΣ ΝΕΣΤΩΡ

«Καί τό Λυαῖον θέλεις νικήσει καί διά τόν Χριστόν θέλεις μαρτυρήσει», εἶπε ὁ Ἅγιος Δημήτριος στόν Ἅγιο Νέστορα, ὅταν ὁ δεύτερος πῆγε στήν φυλακή νά ζητήσῃ ἀπό τόν Ἅγιο Δημήτριο τήν εὐχή του γιά νά μονομαχήσῃ μέ τόν Λυαῖον. Ἔτσι καί ἐγίνε, ὁ Ἅγιος Νέστορας νίκησε τόν Λυαῖον, ἀλλά γιά αὐτήν του τήν νίκη τόν ἀποκεφαλίζουν καί τήν μνήμη του ἡ ἐκκλησία μας τήν τιμᾷ στίς 27 Ὀκτωβρίου. Ὁ Ἅγιος Νέστορας ἦταν πολύ νέος, γι' αὐτό ἦταν καί παρορμητικός ἀλλά καί πολύ ἀλη-

Ὑπό τοῦ κ. Χρήστου Λάμπρου

θινός. Γνώριζε γιά τήν ἀγριότητα τοῦ Λυαίου καί ὅμως ἀποφάσισε νά τόν ἀντιμετωπίσῃ, ὁ ἡρωϊσμός του δέν ἦταν μιά ἡθική στάση, ἀπλῶς ἦταν μιά κίνηση πού δημιουργεῖται μέσα στούς ἀνθρώπους ἐκείνους πού ἀμφισβητοῦν τά ὅρια πού θέτουν στήν ὑπαρξή τους οἱ περιστάσεις καί οἱ δυσχέρειες τῆς ζωῆς. Τό ἐναυσμα τοῦ ἡρωϊσμοῦ εἶναι ἡ δυσχέρεια. Ἐκείνη πού ἔχει ἠθικές συνέπειες, πού δημιουργεῖ ἀντιδράσεις ἐσωτερικές, πού ἐγείρει τόν βαθύτερο ἑαυτό μας, γιατί ἀλλοιώνει τήν εἰκόνα τοῦ κόσμου ὅπως τήν πλάσαμε μέσα μας, εἰκόνα πού ἐπιδιώκει νά πραγμάτωσῃ ὁ ὑψηλόφρων, ὁ ἀληθινός ἀνθρώπος.

Ἡ δυσχέρεια δέν εἶναι μιά βαρύγδουπη καί μονοκόμμη ἀντίρρηση, σάν αὐτή, λόγου χάρη, πού συναντᾷ τό παγιδευμένο ἀγρίμι ὅταν παλεύει νά συντρίψῃ τήν παγίδα του καί νά τρέξῃ στά δάση. Ἡ δυσχέρεια γιά τόν ἀνθρώπο εἶναι πολυεδρική: ἀφορᾷ τό σῶμα, ἀφορᾷ καί τήν ψυχή. Καί τά δύο νιώθουν τήν ἐναντίωση πού ἡ ψυχή ἐπισημαίνει καί τά δύο ἀγωνίζονται νά διαφυλάξουν τά ἀγαθὰ πού κατάχτησαν καί τόν δρόμο ἀνοιχτό πρός τήν πραγμάτωση τοῦ ἰδανικοῦ.

Ὅταν παρουσιάζεται ἡ δυσχέρεια, ἐμπνέει κι ἐξάπτει στόν ἀνθρώπο τόν ἡρωϊσμό: ἀπειλεῖται ἡ ἐλευθερία κι ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ λαοῦ του, τά δημοκρατικά του δικαιώματα, τά πνευματικά του ἀγαθὰ, ἡ ἀκόμη, τοῦ ἐπισειοῦν ἕνα νέο τρόπος ζωῆς ξένο πρός τήν φύση του καί πρός τίς ἐπιταγές τῆς ἐλευθερίας.

Ἀλλά ὁ ἡρωϊσμός δέν ἔχει χαρακτήρα μόνο ἀμυντικό. Εἶναι καί ἐπιθετικός: ἐπιτίθεσαι γιά νά ὑπερασπίσεις τό δίκαιο, γιά ν' ἀποσπάσῃς τήν ἐλευθερία ἀπό τά χέρια τῆς τυραννίας, γιά τήν δικαιοσύνη, γιά ν' ἀποκαταστήσῃς τήν ἰδανική εἰκόνα τοῦ κόσμου πού φέγγει ἀπό ἡθική ἰσορροπία. Πολεμᾷς γιά νά πραγμάτωσῃς τοὺς σκοποὺς τῆς ζωῆς σου,

τήν ἀποστολή σου πού χωρίς αὐτή ἡ παρουσία σου στόν κόσμο παύει νάχει νόημα, ἀξία, ἐνδιαφέρον. Καί ἡ παρουσία τοῦ ὑψηλόφρονος ἀνθρώπου πάνω στή γῆ ἔχει πάντα ἕνα κρίσιμο, τραγικό, κάποτε ἐπικίνδυνο ἐνδιαφέρον. Εἶναι αὐτό τοῦτο τό ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ. Ὁ ἡρωϊκός ἀνθρώπος εἶναι τό ἀλάτι πού σφίγγει τοὺς ἀρμούς τῆς ζωῆς, πού βάζει σέ κίνηση τόν κόσμο, εἶναι ὁ δημιουργός.

Δέν ὑπάρχουν, λοιπόν, ὅρια στά ἀνθρώπινα; Ὡς πού μπορεῖ νά ὀδηγήσῃ τόν ἀνθρώπο ὁ ἡρωϊσμός; Εἶναι ἀπόλυτα ἐλεύθερος, εἶναι ὁ δρόμος του χωρίς τέρμα; Δέν ἔχει ἀναστολές, δέν ἔχει δεσμεύσεις; Δέν θά ζητήσουμε τώρα νά κατέβουμε ὡς τίς ρίζες τοῦ ἀνθρώπου, νά ἐρευνήσουμε τά ὅριά του καί νά ἰδοῦμε πότε ὁ ἡρωϊσμός μένει πιστός στή φύση του καί πότε ἀπιστεῖ καί γίνεται βλάσφημος, ἀνισόρροπος, ἔλκος τῆς ψυχῆς. Τότε δέν πρόκειται γιά ἡρωϊσμό, ἀλλά γιά ἀνταρσία. Γιατί καί ὁ ἡρωϊσμός ἔχει τοὺς νόμους του: «ἐάν δέ καί ἀθλή τις, οὐ στεφανοῦται ἐάν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ» (Β' Τιμ. 2,5).

Νόμιμος εἶναι ὁ ἡρωϊσμός - δηλαδή ἀληθινός - πού γονιμοποιεῖ πραγματικά τόν ἀνθρώπο, πού τόν ἐλευθερώνει ἀπό τόν φόβο καί τήν ἀπογοήτευση χωρίς νά τόν κἀνῃ ἀσύδοτο, πού ἐπαναφέρει μέσα του τό ἡθικό κάλος πού τό κακό, ἡ ἡθική ἀταξία, εἶχαν ἄρει. Νόμιμος εἶναι ὁ ἡρωϊσμός πού ἀμφισβητεῖ καθημερινά τό κύρος καί τήν αὐθεντία τοῦ θανάτου καί διακηρύττει τήν ἐπιβίωση, τήν ἀθανασία τοῦ πνεύματος. Τά ὅρια τοῦ ἡρωϊσμοῦ καθορίζει ἡ ἰστορία μέ τίς ἀκραίες προσωπικότητές της: τοὺς ἁγίους καί τοὺς μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας πού πραγμάτωσαν στόν ὑπέρτατο βαθμό τήν σύνθεση ἡρωϊσμοῦ ψυχῆς καί κορμιοῦ ἔχοντας γιά στόχο τοὺς τόν πῖο ὑψηλό, τῇ ΘΕΩΣΗ. Τοὺς κοινωνικούς της ἐργάτες, τοὺς ἀπελευθερωτές, τοὺς μάρτυρες τῆς ἀλήθειας, τοὺς ὑποστηρικτές τῆς δικαιοσύνης, τοὺς ἀνθρωπιστές. Δέν ξέρουμε ἀν ὁ ἡρωϊσμός μπορεῖ νά πάῃ πῖο πέρα ἀπό αὐτούς. Πιστεύουμε πῶς ἡ θαυμαστή ἐσχρατία τοῦ ἡρωϊσμοῦ εἶναι ἡ ἀγιότητα. Κι ὄχι μιά ἀγιότητα νεφελώδης, διαφιλονικούμενη, πού φυτρώνει σέ ἐδάφη φιλοσοφικά ἀλλά ἡ ἀγιότητα πού πηγάζει ἀπό τήν θρησκεία ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Χριστιανική πίστη, ἀπό τό βίωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ποιά εἶναι ἡ δυσχέρεια πού ἀναγκάζει τόν σημερινό ἀνθρώπο νά γίνεῃ ἥρωας; Πρῶτα-πρῶτα, ἡ ἐξάφνιση τῆς εἰλικρίνειας, τῆς ἐντιμότητος καί τῆς ἀξιοπρέπειας, ὄχι μόνο ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ἀλλά συχνά καί μέσα, στά κατάβαρα τοῦ ἰδίου τοῦ ἀνθρώπου. Πρόκειται γιά τήν γνωστή κατεδάφιση τῆς πίστες στόν ἀνθρώπο καί τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὑστερα, εἶναι καί ἡ ἀπογοήτευση πού φέρνει

ένα κάματο στην ψυχή, μιάν αδράνεια, μιάν αιμοραγία, πού μεταμορφώνει τόν άνθρωπο σ' ἐξόριστο τῆς ζωῆς, σ' ἕνα ξένο. Τέλος, ὁ φόβος πού ἐξουθενώνει τόν άνθρωπο, πού κάνει τή ζωή του μαρτυρικά ἐπείγουσα, φθαρτή, φευγαλέα, πού μεταμορφώνει τόν χρόνο σέ ἀνοιχτή πληγή. Ὁ φόβος αὐτός γεννιέται ἀπό τήν τρομερή αἴσθηση μιᾶς πνευματικῆς ἐρημιᾶς τῆς σημερινῆς ζωῆς, εἶναι ἄνθος ἀπό τόν τάφο τῆς μεταφυσικῆς πίστεως τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅλα μαρτυροῦν πῶς ἔχουμε φτάσει σήμερα σ' ἕνα ἠθικό σ' ἕνα πνευματικό ἀδιέξοδο. Προβάλλει, λοιπόν, τό αἷτημα ἐνός νέου ἡρωϊσμοῦ πού σημαίνει: ἀξιοπρέπεια κι ἐντιμότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἐπανεύρεση τῆς χαμένης πίστεως, τῆς πίστεως στό Θεό, πού θά ἐξαφανίση τό φόβο, θά ἀναπλάσῃ τή ζωή μέ

στοιχεῖα οὐράνια καί θά σταλάξῃ μέσα στίς ταραγμένες ψυχές τήν αἰσιοδοξία τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός μέ τήν διδασκαλία του καί μέ τό αἷμα του χάραξε τόν δρόμο τῆς ζωῆς μας. Ἡ ζωή τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἱερή παρακαταθήκη μας τήν ὁποῖαν πρέπει νά διαφυλάξουμε. Μέ προσωπική προσπάθεια καί μέ φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φθάνει ὁ πιστός «εἰς ἄνδρα τέλειον» (Ἐφεσ. 4, 13).

Αὐτό ἐγίνε καί μέ τόν Ἅγιο Νέστορα, μετά τήν εὐχή πού πῆρε ἀπό τόν δάσκαλό του τόν Ἅγιο Δημήτριο, ἡ πνευματική του πρόοδος ἐξαρτῶταν κυρίως ἀπό τήν στάση του, καί αὐτό ἔκανε, καί ἔτσι πέταξε ἡ ἀγία του ψυχή στόν οὐρανό.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

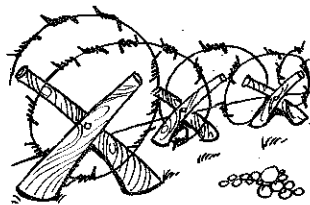
Εἶναι γεγονός ὅταν ἡ Ἑλληνική πατρίς κάνει μνεῖα αὐτοῦ τοῦ ἱστορικοῦ γεγονότος καί ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι ψάλλουν ἐπινίκεια ᾠσματα, καί ἡ Πολιτεία διά παρελάσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καί τῆς μαθητεώσεως νεολαίας, εἶναι ἀδύνατον ἡ ὑπό ἔκδοσιν ἐφημερίδα μας νά μήν ἐπισημάνῃ τήν πηγαία καί αὐθόρμητον συμμετοχήν τῆς εἰς τὰ ἐθνικῶς ζῶντα γεγονότα.

Αὐτά τὰ γεγονότα πού ἔλαβον χώρα πρό 55 ἐτη, θά ἀναφέρωμεν διά τό ἀναγνωστικό κοινό, πού πολλοί ἀπό ἐμᾶς δέν εἶχαν γεννηθεῖ ἀκόμη, πῶς ἡ μικρή χώρα τῆς Ἑλλάδος μέ πολύ λίγα ὅπλα ἐμονομάχησε μέ τήν Ἰταλία πρῶτα καί τήν Γερμανία ἔπειτα καί κατόρθωσε νά ἀλλάξῃ τόν ροῦν τῆς ἱστορίας.

Ὁ Ἰταλός ΝΤΟΥΤΣΕ ἔλεγε ὅτι εἶχε 8.000.000 λόγχα, καυχόμενος ὅτι θά κατελάμβανε τήν Ἑλλάδα ἐντός ἐλαχίστου χρόνου καί αὕτη ἡ μεγάλαυχος διακήρυξις του ἔπεσε στό κενό. Αὐτοὶ ὅλοι οἱ πάνοπλοι ἐχθροὶ παρεδίδοντο ἀμαχητί, διότι ὁ Ἑλληνικός Στρατός μέ τήν βοήθεια τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ, τούς ἠχμαλῶτιζε τόν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Δέν θά ἐπανέλθωμεν νά ἀναγράψωμεν ἱστορικά γεγονότα πού ἔλαβαν χώρα τήν ἐποχή ἐκείνη, διότι ἡ «Φ.Ο.» διά μέσου τοῦ χρόνου τὰ ἔχει ἀναγράψει.

Δέν θά ἦταν ὅμως πλεονασμός, ἐάν ἐκτός τῶν ἀνωτέρω πού γράφομεν, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ περισσότερα εἶναι ἐπικαίρα, μέ τήν θεία βοήθεια νά ἀνατρέξωμεν σ' αὐτά πού λέγει ὁ Δαυΐδ εἰς τόν Ψαλμόν (18' κ).

«Οὗτοι ἐν ὄρμασι καί οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δέ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθήσομεθα, αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καί ἔπεσαν, ἡμεῖς δέ ἀνέστημεν καί ἀνωρθώθημεν».

Καί αὐτά ἐγράφησαν πρό 2.600 ἐτη, πῶς ἡ θεία βοήθεια, ὅταν σ' αὕτη ἐνυπάρχει ἡ ὁμόνοια καί ἀγάπη, ἐπιτελεῖ θαύματα, ὅπως ἡ μικρή Ἑλλάδα ἀντιστάθῃ ἐναντίον τοῦ φοβεροῦ Ἀξονος, ὁ ὁποῖος ἐντός ἐλαχίστου χρόνου κατελάμβανε ὁλόκληρη σχεδόν τήν Εὐρώπη. Τό μάθημα αὐτό νά ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας, ἐν ὅψει τοῦ τρομεροῦ σεισμοῦ πού ὑφίστάμεθα, λόγω τῆς πολιτικῆς κρίσεως πού μαστίζει τόν τελευταῖο καιρό τήν πατρίδα μας.

ΕΚ ΤΗΣ «Φ.Ο.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἁγίας Παρασκευῆς (Διοσκοῦρων 6 - Μοναστηράκι, Ἀθῆναι), παραδίδονται δωρεάν μαθήματα Βυζαντινῆς Μουσικῆς, καθ' ἐκάστην Κυριακή, μετά τό πέρας τῆς θείας λειτουργίας, ἀπό τόν τελειόφοιτο διπλωματοῦχο τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καί ἱεροψάλτη τοῦ Ἱ. Ναοῦ, κ. Κωνσταντῖνο Φοράκη.

ΑΓΙΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

Δίδομεν ἐν λιτῇ παραφράσει τό κείμενον τοῦ Δοξαστικοῦ διὰ τοὺς χριστιανοὺς οἱ ὅποιοι θέλουν νά βοηθηθοῦν διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ἱεροῦ κειμένου. Λέμε διὰ τοὺς χριστιανοὺς, διὰ νά κατανοήσουν τό κείμενον, ἐφ' ὅσον εἶναι γνωστόν εἰς ὅλους μας ὅτι ἡ πολυχρόνιος ἐμφάνισις των ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐν συνδιασμῷ μέ τὴν πνευματικὴν των ὠριμότητα, δέν ὑπάρχουν τρόφιμοι τῆς Ἐκκλησίας πού δέν κατανοοῦν τὴν ἐξήγησιν τῶν διαλαμβανομένων ἐν τῷ Ναῶ.

Καί σπεύδομεν νά παραφράσωμεν αὐτό τό Δοξαστικόν διότι ἔχει πνευματικὴ πληρότητα ἀνευ προηγουμένου:

Δόξα. Τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ' Ἀνατολίου.

«Ἐχει μὲν ἡ θειοτάτη σου ψυχὴ καὶ ἄμωμος, αἰοῖδιμε Δημήτριε, τὴν οὐράνιον Ἱερουσαλήμ κατοικητήριον, ἥς τὰ τεῖχη, ἐν ταῖς ἀχράντοις χερσὶ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ ἐζωγράφονται. Ἐχει δέ καὶ τό πανέντιμον, καὶ ἀθλητικώτατόν σου σῶμα, τὸν περίκλυτον τοῦτον ναόν ἐπὶ γῆς, ταμεῖον αὐσλων θαυμάτων, νοσημάτων ἀλεξητήριον· ἐνθα προστρέχοντες, τὰς ἰάσεις ἀρυόμεθα. Φρούρησον πανεύφημε, τὴν σέ μεγαλύνουσαν πόλιν, ἀπὸ τῶν ἐναντίων προσβολῶν, παρρησίαν ὡς ἔχων, πρὸς Χριστὸν τὸν σέ δοξάσαντα».

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ

«Ἐχει πανάγιε Δημήτριε ἡ θεία καὶ ἁγία ψυχὴ σου, πού εὐρίσκεισαι στήν οὐράνιον πολιτεία, κατοικητήριον τοῦ παναγίου πνεύματος τῆς ὁποίας τὰ τεῖχη ἔχουν ζωγραφιστεῖ μέ τὰς παναχράντους χεῖρας τοῦ ἀοράτου Θεοῦ. Ἐχει δέ ἐπίσης τό πανέντιμον καὶ ἀθλητικόν σου σῶμα τὸν ἱερὸν Ναόν ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ταμεῖον ἀνεξάντλητον θαυμάτων καὶ φυγαδευτήριον νοσημάτων, διότι σ' αὐτόν τρέχομεν καὶ λαμβάνομεν τὰς θεραπείας τὰς ὁποίας τοῦ ζητοῦμεν, φρούρησε δέ πανεύφημε τὴν πόλιν ἡ ὁποία σέ ἔχει, ἀπὸ κάθε ἐναντίας προσβολῆς, διότι διὰ μέσω τοῦ χρόνου μέ τὴν «παρρησία» πού ἔχεις πρὸς τὸν Κύριον, ἐπιτυγχάνομεν τὰς ἰκεσίας μας».

Ἡ Ἐκκλησία μας δικαίως τὸν ἔχει χαρακτηρίσει ὡς μεγαλομάρτυρα, καὶ οἱ ἀμφισβητοῦντες τὴν ἀλήθεια ταύτην ἐτυχον θαυμάτων πού τοὺς ἀπέδειξε ὁ ἅγιος ὅτι ὄντως παρίσταται εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ ὡς Μεγαλομάρτυς καὶ Μυροβλήτης. Ἀπλῶς ἀναφέρομεν διὰ τὴν ἱστορίαν τό πάθημα τοῦ μοναχοῦ εἰς τὸν Χολομῶντα Χαλκιδικῆς, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλην τὴν ἀγιότητά του, ἀμφισβητοῦσε τὶς ἁγίες αὐτῆς ιδιότητές του καὶ οὐ ἅγιε Δημήτριε, ὅταν ἐπεσκέφθη τὸν Ναόν σου, τὸν περιέλουσες μέ ἅγιο Μῦρο καὶ ἐδραίωσες τὴν πίστιν του, ὅτι εἶσαι Μυροβλήτης καὶ Μεγαλομάρτυς.

Διὰ μέσου τοῦ χρόνου ἐγράφησαν πολλὰ ἀπὸ τὴν

ὑπὸ τοῦ Πρωτονοταρίου κ. Χ. Μ. Χαλβατζή

«Φ.Ο.» καὶ δέν θέλομεν νά ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ γραφέντα. Ἀλλὰ αὐτό τό ἄρθρον θά περιλάβῃ δύο γεγονότα τῆς ζωῆς του, πρῶτον ὅτι εἶναι γνήσιος Ἕλληνας ὡς Θεσσαλονικεὺς καὶ δεύτερον ὅτι ἡ ὁμολογία τὴν ὁποία ἔκαμε μπροστά στὸν Αὐτοκράτορα Γαλέριον εἶναι γεγονός πού πρέπει ἐμεῖς νά τό κρατήσωμεν ὡς ἱερὸν τεκμήριον καὶ νά τολ-

μοῦμε ἐνώπιον πάντων νά ὁμολογοῦμεν ὅτι εἴμεθα γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ οἱ ὅποιοι μέ τὴν ζωὴν μας γινόμεθα φάροι διὰ τοὺς ἀμφισβητοῦντας ἢ καὶ ἀπιστοῦντας.

1. Ὡς Ἕλλην ὁ ἅγιος Δημήτριος σ' αὐτῆς τῆς δύο περίπου χιλιετηρίδες στάθηκε ὄχι μόνο διὰ τὴν Θεσσαλονικὴν ἀλλὰ δι' ὅλον τὸν κόσμον, ὅτι εἶναι ὁ μαχητὴς πού προβάλλει τὰ στήθη του στὰς ὑπεναντίους δυνάμεις. Τὸν ἐγνώρισαν οἱ αἰῶνες ὡς ἀπλό μαχητὴ πετροβολῶντας ἢ τοξεύοντας τοὺς ἐχθροὺς τῆς γενετείρας πατρίδος του. Ἐπίσης πρέπει ἐν συντόμῳ νά ἐξετάσωμεν τό ὅτι ὁ Μεγαλομάρτυς ἅγιος Δημήτριος ἐνδιαφέρεται διὰ μέσω τοῦ χρόνου διὰ τὴν ἡθικὴ κατάρτισιν τοῦ ποιμνίου τῆς πόλεως, διότι ὡς ἀναφέρει ὁ ἱερός βιογράφος του, κάποτε ἐγκατέλειψε τὴν πόλιν λόγω τῆς ἀμαρτωλότητός της καὶ συναντήσας ἐξῶθεν τῆς Θεσσα-

λονίκης τόν ἅγιον Ἀχίλλειον Λαρίσης, φεύγοντα διὰ τὴν αὐτὴ αἰτία ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Λαρισαίων, διε-
μείφθη διάλογος ὑψηλοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου, ὅτι ὄντως οἱ ἅγιοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἠθικὴν
ὑπόστασιν τῶν ποιμνίων των, ὅταν αὐτὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὰς θείας ἐπιταγὰς. Αὐτὸ καὶ μόνον μᾶς πείθει
ὅτι προσευχόμενοι ἡμεῖς εἰς τοὺς ἁγίους μας, πρέπει παράλληλα νὰ φροντίζωμεν νὰ μιμούμεθα τὴν
ἁγίαν ζωὴν των, διότι ἄλλως δὲν κάνουμε τίποτε ὥστε νὰ ἐπιτύχωμεν τὸ σωστικόν ἔργον τὸ ὁποῖον
θέλει ὁ ἅγιος Νομοθέτης μας.

2. Εἰς τὸ θέμα τῆς ὁμολογίας, ὅπως ἔκαμε ὁ ἅγιος Δημήτριος πρὸς τόν Γαλέριον πρέπει καὶ ἡμεῖς
πάση θυσίᾳ νὰ ὁμολογοῦμε Θεόν ζῶντα ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου καὶ μάλιστα μέ γνησιότητα ὅπως

τὴν ἐχόμεν ἡμεῖς εἰς τὰς χεῖρας μας. Διότι αὐτὸ περιμένει ὁ Κύριος, ὅτι ἐφ' ὅσον Τὸν ὁμολογοῦμεν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων θὰ μᾶς ὁμολογήσῃ καὶ Αὐ-
τὸς ἐνώπιον τοῦ οὐρανοῦ Πατρός Του. (Ματθ. ι' 32).

*«Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἐμ-
προσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν
αὐτῷ ἐμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐ-
ρανοῖς».*

Τελειώνοντας αὐτὴ τὴν μικρὰν ἀναφορὰν διὰ τὸν Μεγαλομάρτυρα Δημήτριον, ἃς τὸν παρακαλέσω-
μεν ἐκ βάθους καρδίας, νὰ μεσιτεύσῃ δι' ἡμᾶς ἐνώπιον τοῦ Κριτοῦ, διότι ὁ ἅγιος εἶναι γρήγορος
εἰς τὸ ἀκοῦσαι καὶ ἐκτελέσαι τὰς ἱκεσίας μας.

ΕΙΠΕΝ ΓΕΡΩΝ...

Προσῆλθε κάποτε ἓνας μοναχὸς στὸν Ἀββᾶ Σιλουανὸν ὁ ὁποῖος ἀσκήτεψε στὸ ὄρος Σινᾶ.

Ὁ νέος αὐτὸς ἀδελφὸς βλέποντας τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἀββᾶ νὰ ἐργάζονται εἶπε στὸν γέροντα. «Δὲν
πρέπει νὰ ἐργάζεστε γιὰ τὸ φαῖ πού χάνετε. Διότι ἡ
Μαρία (τοῦ Εὐαγγελίου) διάλεξε τὴν καλὴ μερίδα».

Ὁ Ἀββᾶς ἀπὸ ἄλλης ἀπαντήσεως κάλεσε ἓναν
μαθητὴ του καὶ τοῦ εἶπε: «Ζαχαρία, δώσε ἓνα βιβλίο
στὸν ἀδελφό, καὶ τακτοποίησέ τον σὲ ἓνα κελλί τὸ
ὁποῖο νὰ μὴν ἔχει τίποτα μέσα».

Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τῆς ἐννάτης, ὁ νέος ἐκεῖνος
ἀδελφὸς πλησίασε κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ
του, προκειμένου νὰ ἀκούσῃ ἀμέσως αὐτόν πού θὰ
ἔστελναν νὰ τὸν φωνάξουν γιὰ φαῖ. Ἐπειδὴ ὁμως
εἶδε ὅτι περνοῦσε ἡ ὥρα καὶ κανεὶς δὲν παρουσιά-
στηκε, σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸν Ἀββᾶ Σιλουανό

λέγοντας «Γέροντα, δὲν ἔφαγαν σήμερα οἱ ἀδελ-
φοί». «Βεβαίως» τοῦ ἀπήντησε ὁ Ἀββᾶς. «Γιατί δὲν
καλέσατε κι ἐμένα» ρώτησε μέ ἀπορία ὁ νέος ἐκεῖ-
νος ἀδελφός. «Ἐπειδὴ - τοῦ λέει ὁ γέροντας - εἶσαι
πνευματικὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν ἔχεις ἀνάγκη φαγη-
τοῦ. Ἐμεῖς ὁμως ἐπειδὴ εἴμεθα σαρκικοί, ἔχουμε
ἀνάγκη ἀπὸ φαῖ, ἄλλωστε γι' αὐτὸ ἐργαζόμαστε.
Ἐσὺ πάντως διάλεξες τὴν καλὴν μερίδα, διαβάζο-
ντας ὅλη τὴν μέρα καὶ δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ φᾶς σαρ-
κικό φαῖ».

Ὅταν ἀκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ ἄπειρος ἐκεῖνος
ἀδελφός ἔβαλε μετάνοια λέγοντας «Συγχώρεσέ με
Ἀββᾶ».

Τοῦ εἶπε τότε ὁ γέροντας «Τελικὰ ἀνάγκη ἔχει
καὶ ἡ Μαρία τῆς Μάρθας, καὶ τοῦτο διότι δια μέσω
τῆς Μάρθας ἐγκωμιάζεται καὶ ἡ Μαρία».

Ἀγαπητὲ ἀναγνώστα

Τὸ περιοδικόν «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ἀποτελεῖ ὡς γνωστὸν ἓνα ζωντανὸ κύτταρο γεμᾶτο
ἀλήθεια καὶ αγωνιστικὸ παλμό.

Φρόντισε λοιπὸν καὶ Σὺ νὰ συνεχίστῃ αὐτὸ τὸ
θεάρεστο ἔργο τοῦ Περιοδικοῦ, ἐγγράφοντας
νέους Συνδρομητὰς.

Ο ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ ΥΜΝΟΣ

Τό κείμενον τοῦ ὕμνου εἶναι:

«Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς»

Τρισάγιος ὕμνος καί τρισάγιον λέγεται τό «Ἅγιος ὁ Θεός» διότι ἐπαναλαμβάνεται τρεῖς φορές ἡ λέξις «ἅγιος». Εἶναι δέ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ὕμνων τῆς ἐκκλησίας. Ποῖος ὅμως καί πότε συντάξεν τόν ὕμνον τοῦτον; εἶναι ἀγνωστος. Τήν ἀρχήν του φαίνεται ὅτι ἔλαβεν κατά τά μέσα περίπου τῆς 4ης ἐκατονταετηρίδος. Πιθανώτατα ὁ τρισάγιος ὕμνος, ἂν καί προγενέστερα ἦτο γνωστός εἰσῆχθη εἰς λειτουργικὴν χρῆσιν τό 434 μ.Χ. ὅταν ἐγιναν διάφορες μεταβολές (συμπληρώσεις) εἰς τό Τυπικόν τῆς ἐκκλησίας. Λέγεται ἀγγελικὸς ὕμνος, ἀλλά ἀκόμη καί «Μ. δοξολογία (Συμεὼν Θεοφάνης Περί τῶν νυχθημερῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν Ἀθῆναι 1868, 252). Εἶναι σύντομος αἶνος, δοξολογία, ψαλλομένη εἰς τιμὴν τῶν θεαρχικῶν ὑποστάσεων τῆς ἁγίας Τριάδος. Καί ἐξηγεῖται: Ἅγιος ὁ Θεός = Θεός ὁ Πατήρ, ἅγιος Ἰσχυρός = Θεός ὁ υἱός, ἅγιος Ἀθάνατος = Θεός τό ζωοποιόν ἅγιον Πνεῦμα· οὐχί τρεῖς Θεοί, ἀλλά εἰς Θεός, ὥστε τά τρία ταῦτα πρόσωπα εἶναι μία Δύναμις, μία οὐσία, μία θεότης· σαφὴ μαρτυρία περὶ τοῦ τριουποστάτου Θεοῦ (Γ. Κοφινιώτης).

Εἰς τὴν ἀρχαίαν περίοδον, ὁ τρισάγιος ὕμνος δέν ἐψάλλετο ὑπὸ τοῦ χοροῦ τῶν ἱεροψαλτῶν ἀντιφωνικῶς, δηλαδὴ δεξιός - ἀριστερός ἀλλὰ κατ' ἐξαίρεσιν πρὸς τοὺς ἄλλους ὕμνους, ἐπειδὴ ἦτο Ἀγγελικὸς, ἐψάλλετο ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος ὅπου προσήρχοντο οἱ δύο χοροί, μέ πληρεὶ δέ σιγῇ, ὁ λαός ἤκουε τόν τρισάγιον ὕμνον. (Γρηγόριος Μητροπολίτης Χίου «περὶ ἐνώσεως Ἀρμενίων μετὰ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας 1871.76).

Ψάλλεται πανηγυρικῶς τρεῖς φορές πρὸς τόν τριαδικόν Θεόν, μέ φωνὴν χαμηλήν, μέ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀγγελικῆς δοξολογίας, κατὰ τοὺς ἐρμηνευτάς τῆς θείας λειτουργίας. Μετὰ δέ τὴν παρεμβολὴν τῆς μικρᾶς δοξολογίας (Δόξα καί νῦν - ἅγιος ἀθάνατος) ὁ λειτουργὸς προτρέπει διὰ τοῦ «δύναμις»,

**ὑπὸ τοῦ κ. Χριστόδουλου Ι. Χριστοδουλάκη
Διδασκάλου - Ἐπιτ. Δ/ντῆ - Πρωτονοταρίου**

τὴν ἐντονωτέραν καί μελωδικωτέραν ψαλμωδίαν τοῦ ὕμνου, μέ ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους δυνάμεις, ὡς ψαλμωδίαν τῆς γῆς πρὸς τόν οὐρανόν καί ὡς ἐκφρασιν δοξολογίας, ἀλλὰ καί ἐπικλήσεως τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ (Ἱερων. Βογιατζῆ 24). Ὅτε Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦτο ὁ Πρόκλος, οἱ χριστιανοὶ ἐπραγματοποιοῦσαν λιτανίαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νά καταπαύσουν αἱ θεομηνίαι καί οἱ συνεχεῖς σεισμοὶ καί ἐνῶ ὁ λαός ἐψαλλεν συνεχῶς τό Κύριε ἐλέησον. ἐνα παιδί ἀνηρπάγη εἰς τόν ἀέρα, ἤκουσεν δέ θεῖαν φωνήν, λέγουσαν εἰς τό παιδί, νά εἰπῇ εἰς τόν Πατριάρχην καί εἰς τόν λαόν νά ψάλλωσιν «Ἅγιος ὁ Θεός... κ.λ.π.»

Τόν ὕμνον τοῦτον τόν ὅποιον ἐψαλλον οἱ Ἄγγελοι, τό παιδί εἶπεν εἰς τόν Πατριάρχην Πρόκλον, ὁ ὁποῖος κατὰ βούλησιν (ἐπιθυμίαν) τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ καί τῆς ἀδελφῆς του Πουλχερίας, ἐπέτρεψαν εἰς τοὺς χριστιανούς νά ψάλλωσιν τοῦτον. Μόλις δέ ἐγινεν τοῦτο κατέπαυσαν οἱ σεισμοὶ καί ὁ ὕμνος εἰσῆχθη εἰς τοὺς ὕμνους τῆς ἐκκλησίας.

«...ἀρπαγῆναι παιδίον τοῦ λαοῦ καί οὕτω μνησθῆναι ὑπ' ἀγγελικῆς τινός διδασκαλίας τόν τρισάγιον ὕμνον «ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς» καί αὖθις ἐπιστραφέντος τοῦ παιδίου καί τό μνηθὲν ἀπαγγεῖλαντος ἄσαι τόν ὕμνον ἅπαν τό πλῆθος καί οὕτω κοπᾶσαι τὴν ἀπειλήν» (θρυλικὴ διήγησις Βυζαντινῶν χρονογράφων). Τοῦτο συνέβη τὴν 25ην Σεπτεμβρίου κατὰ τὰ μηναιὰ τῆς ἐκκλησίας, ἐπὶ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου καί Πουλχερίας κατὰ τὴν ὥραν τῆς λιτανείας λόγῳ σεισοῦ εἰς τὴν πεδιάδα πλησίον τῶν Ὑψωμαθίων εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὁ δέ αὐτοκράτωρ διέταξε νά ψάλλεται ἑλληνιστί εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας (Ἰωαν. Δαμασκηνοῦ 264).

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ

**ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΟΙ
(ΠΕΡΙ ΑΞΙΟΜΙΣΘΙΩΝ)**

Μία ἀκόμα ἀπόκλιση τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐκ τῆς Ὁρθῆς Πίστεως εἶναι ἡ πλάνη τῶν «περὶ ἀξιομισθίων».

Σύμφωνα μέ τὴν θεωρίαν τῶν αὐτῆ, διδάσκουν ὅτι οἱ Ἅγιοι κατηξιώθησαν τῆς Οὐρανίου Μακαριότη-

τος, ἐφόσον κατὰ τὴν ἐπίγειο ζωὴν τῶν πλὴν τῆς πίστεως τῶν, ἐπιτέλεσαν καί ἀγαθὰ ἔργα. Τοῦτο βέβαια πιστεύει καί ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί οὐδεμία διαφορά δέν διαπιστοῦται, ἕως ἐδῶ ὅμως. Διότι οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ σημείου καί πέρα ἔχουν ἀναπτύξει τὴν «περὶ ἀξιομισθίων» θεωρίαν τῶν.

Ἐπεκτείνονται λοιπόν οὗτοι λέγοντας, ὅτι γιὰ

τήν απόλαυση της αιωνίου ζωής των αγίων, ὁ Θεός ὑπολόγισε τὸ ἀναλογοῦν μέρος τῶν ἀγαθῶν των ἔργων τὰ ὁποῖα ὅπως προείπαμε ἐποίησαν οὗτοι εἰς τὴν ἐπίγειο ζωὴ των. Δηλαδή ὁ Θεός ἔλαβε τόσα ἀγαθὰ ἔργα ὅσα ἐχρειάζοντο γιὰ νὰ κερδίσουν οὗτοι τὴν Οὐράνιο Βασιλεία καὶ νὰ καταταγοῦν στὸ χορὸ τῶν αγίων. Τὰ ἐναπομείναντα ἀγαθὰ των ἔργα, αὐτὰ πού περισσευσαν δηλαδή, ἐκ τῆς δρά-

**ὑπό τοῦ Ἀρχιμ.
Χριστοφ. Ἀγγελοπούλου**

σεῶς των εἰς τὴν γῆ - κατὰ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς - ἐναποθηκεύονται εἰς ἓνα ταμεῖο, ὡς πολύτιμος θησαυρός. Ἐνα μέρος αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ τῶν ἀξιομισθίων, δύναται νὰ λαμβάνῃ ὁ Πάπας κατὰ καιροὺς καὶ νὰ τὸ χρησιμοποιοῦ, γιὰ νὰ ἀποκαθαίρῃ ἀπὸ ἁμαρτίες ἄλλα μέλη τῆς Ἐκκλησίας ζῶντα ἢ τεθνεῶτα τὰ ὁποῖα δὲν κατόρθωσαν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ νὰ ἐκτίσουν τὰς ἐπιβληθείσας πρὸς τοῦτο ποι- νάς.

Τὸ ὅλο σκεῦασμα αὐτὸ εἶχε βέβαια καὶ πρακτικὸ ὄφελος, καθότι οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἐν αὐτῷ στηρίζουν τὰ «συγχωροχάρτια» τὰ ὁποῖα ἐκδίδονται φυσικὰ ἐπὶ χρήμασι. Πρῶτος Πάπας πού τὰ καθιέρωσε ἦτο ὁ Βονιφάτιος Η' (1294-1303) ἐνισχύοντας ἔτσι τὴν οἰκονομικὴ κρίση πού πέρναγε τότε τὸ Βατικανό. Τὴν προσοδοφόρα αὐτὴ τακτικὴ συνέχισαν καὶ ἄλλοι Πάπες, τὸ δὲ ποσὸ τῆς ἀγορᾶς αὐτῶν τῶν «συγχωροχαρτίων» ἐναρμονίζετο ἀνάλογα μέ τις ἀνάγκες τῆς «Ἀγίας Ἐδρας».

Εὐνόητο βέβαια εἶναι ὅτι ἐξασφάλις «οἰκοπέ- δου» εἰς τὸν Παράδεισο κυρίως ἦτο οἱ ἁμαρτωλοὶ πλούσιοι οἱ δυνάμενοι νὰ πληρώσουν τὸ ἀντίτιμο, ἐνῶ διὰ τὸν πτωχὸ λαό...

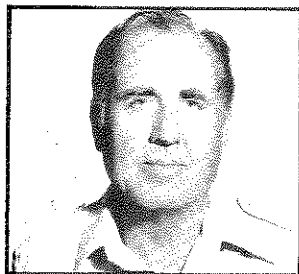
Κατόπιν τούτων μπορεῖ ὁ καθείς νὰ συμπεράνῃ πρὸς τί τὸ ὅλο αὐτὸ θεώρημα.

Τὰ ἀγαθὰ ἔργα ἐνός ἐκάστου εἶναι ἐντελῶς προ- σωπικὴ τοῦ ἐμπαίδωσις καὶ προσφορά πρὸς τὸν Θεό. Τὴν προσφορά αὐτὴ τὴν θεωροῦμε ὡς χρέος μας ἐναντι τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος ἀείποτε βοηθεῖ καὶ προσφέρει σέ μᾶς, καὶ ἰδίως τὸν τρόπο τῆς σωτη- ρίας μας. Ἐκτός τούτου τὰ ἀγαθὰ ἔργα μας εἴτε λίγα εἴτε πολλὰ συμβάλλουν εἰς τὴν σωτηρία μας καὶ μόνο σ' αὐτήν. Οὐδεὶς δύναται νὰ προσφέρῃ ὑπὲρ ἄλλων. Ὁ μόνος πού προσέφερε διὰ ἄλλους καὶ δὲν ἐχρειάστη δι' ἑαυτὸν του τίποτα εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὁ ὁποῖος ἔπαθε «ὑ- πὲρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας». Οἱ μόνες, ἀξιόμι- σθες πράξεις, ὡς ἐκ τούτου δύνανται νὰ εἶναι οἱ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, τίς ὁποῖες καὶ δεχόμεθα ἀφοῦ χάριτι Αὐτοῦ σωζόμεθα. Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ὁμως περιορίζουν τὴν δυνατότητα αὐτὴ, διδάσκο- ντες ὅτι μόνον μέρος τῶν ἁμαρτιῶν μπορεῖ νὰ σώσῃ

ἡ ἀξιομισθία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτως ὑποτιμοῦν τὸν ἴδιο τὸ Ἱ. Χριστόν καὶ τὴν προσφορά του εἰς τὸν ἄνθρωπο. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν σχέση πού ἔχει ἡ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία μέ τὴν στρατευόμενη, ἥτοι οἱ ἅγιοι μετὰ τῶν ἀνθρώ- πων καὶ ἡ ἐκδήλωσις ἀγάπης μεταξύ των, αὐτὸ γίνε- ται μέ τὴν μεσιτεία τῶν αγίων στὸν Θεό ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἐπ' οὐδενὶ μέ ὑπολογισμούς κερματιστῶν δηλ. τόσα μοῦ χρωστᾷς τόσα σοῦ ὀφείλω τὰ ὑπόλοιπα δῶτα ἐκεῖ κλπ.

Τέλος πρέπει νὰ σημειώσουμε ὅτι ἓνας ἐκ τῶν λόγων τῆς διαμαρτυρίας τοῦ Μαρτίνου Λουθήρου ἐναντία στοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς ὑπῆρξε ἡ πλάνη «περὶ ἀξιομισθίων» μέ ἀποτέλεσμα - σὺν τοῖς ἄλλοις - νὰ δημιουργηθῇ ὁ Προτεσταντισμός.

ΠΕΝΘΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΟΚΟΛΟΣ
1925 - 1995

Τὴν 13ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1995 (Π.Η.), ἔφυγε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀπὸ μία λευϊτικὴν οἰ- κογένειαν, ὁ Γεώργιος Βόκολος εἰς ἡλικία 70 ἐτῶν.

Ὁ μακαρίτης Γεώργιος, ἐγαλουχήθη ἐκ γονέων εὐσεβῶν μέσα σ' ἓνα πνευματικὸ περιβάλλον, ἀγνός, ἐντιμος, εὐϋπόληπτος, εὐσεβής, ἀγωνι- στής, ὁμολογητής. Ἀπὸ μικρὸ παιδί εὐρίσκετο εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, ἐργαζόμενος ἀφιλο- κερδῶς δι' αὐτήν, ἰδίως δὲ εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Παρασκευῆς Μοναστηρακίου Ἀθηνῶν, τὸν ὁποῖον καὶ ἀνακαίνισε ριζικά, μέ τὴν ἀπαράμιλλον τέχνη τοῦ ἐπιπλοποιοῦ πού διέθετε. Ἦτο ἀριστος οἰκογε- νειάρχης, πιστός σύζυγος καὶ τέλειος πατέρας. Ἡ γεμάτη ἀπὸ ἥθος καὶ εὐπρέπεια ζωὴ του, ἦταν ἓνα φωτεινὸ παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι ὁ ἅγιος Θεός θά τοῦ χάρισῃ τὸν Παράδεισον, διότι ὅτι ἔσπειρε θά θερίσῃ. Καὶ ὁ μεταστάς ἀδελφός, σύζυγος, πατέρας καὶ φίλος Γεώργιος, ἔσπειρε ὄντως εὐλογημένα. Ἐνταφιά- σθη εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Ἀξίου Ἐστίν ἐν Βαρυμπόμπῃ Ἀττικῆς.

Ἐμεῖς πρὸς τὴν οἰκογένεια τοῦ ἐκλειπόντος, ἐκ- φράζουμε θερμὰ συλλυπητήρια καὶ εἰς τὸν μακαρι- στὸν Γεώργιον, τὸ Αἰώνια του ἡ Μνήμη.

ΤΟ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΑΝΑΚΥΨΑΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΘΕΜΑ ΚΑΙ ΕΚ ΤΟΥΤΟΥ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

Υπό τοῦ Ἀρχιμ. Νεκταρίου Ἀγριτέλλῃ

Σχετικῶς πρὸς τὸ ἀνακύψαν θέμα εἰς τὴν Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ τῆς διακοπῆς Κοινωνίας, τῆς πλειοψηφίας τῶν μελῶν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀρχιερέων Ἀχαΐας Καλλινίκου, Οἰνῆς Ματθαίου καὶ Πενταπόλεως Καλλιπίου καὶ τῶν συνακολουθῶν τῶν καὶ τῆς ἀφαιρέσεως ἀπὸ τοῦ κ. Χρυσόστομου τοῦ προεδρεύειν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς ἀσχοληθεῖς ἐπὶ μακρὰν οἰκίαν ἐτῶν ἐπὶ τῶν Νομοκανονικῶν θεμάτων, χρηματίσας Ἐκκλησιαστικὸς Συνήγορος καὶ ὡς ἐκ τούτων, ἀποκτήσας τὴν σχετικὴν ἐπ' αὐτῶν ἐξειδίκευσιν, ἔχω νὰ παρατηρήσω τὰ ἐπόμενα.

Κατ' ἀρχὴν θεωρῶ ἐπάναγκες ὅπως σημειώσω γενικῶς, ὅτι κυριαρχοῦν χαρακτηριστικόν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας ὡς αὕτη ἐθεμελιώθη ἐκπαλαί ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὴν διοίκησιν αὐτῆς καὶ συστηματοποιηθέν ὑπὸ τῶν Συνόδων Οἰκουμενικῶν τε καὶ Τοπικῶν τυγχάνει τὸ Συνοδικὸν σύστημα διοικήσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, τὸ ἀποτελοῦν τὸ σῶμα τοῦ Κανονικοῦ τῆς Ἐκκλησίας δικαίου, τοῦ ἐν συστήματι βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐφαρμοζομένου ἐν τῇ καθ' ὅλου Ἐκκλησιαστικῇ Ζωῇ καὶ ἰδίᾳ ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Διοικήσει ὡς ἐν προκειμένῳ.

Ἐν αὐτῷ τῷ συστήματι εὐνόητον τυγχάνει, ὅτι ἐπικρατεῖ ἡ ἀπαράβατος ἀρχὴ τῆς ψήφου ἢ γνώμης τῶν πλειόνων, καθὼς ἐν αὐτῇ τῇ ἀπαραβάτῳ ἀρχῇ θεμελιούται ἡ λήψις τῶν ἐκάστοτε ἀποφάσεων.

Ἱστορικῶς σημειῶ, ὅτι ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Συνόδῳ καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐν ταῖς Οἰκουμενικαῖς καὶ Τοπικαῖς τοιαύταις, ἀπαράβατος ἀρχὴ ἐτύγχανεν, ἡ τήρησις τῆς τῶν πλειόνων γνώμης καθ' ὅτι τὸ ἀντίθετον θὰ ἐπέφερεν ἀλλοίωσιν τῆς οὐσίας ὡς πρὸς τὴν διατύπωσιν τῶν Δογμάτων καὶ ὡς πρὸς τὰ θέματα κρίσεως, ἅτινα αἱ Σύνοδοι Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ ἐθέσπισαν.

Γεννᾶται ἐντεῦθεν τὸ εὐλογον ἐρώτημα: Ποῖον κύρος καὶ ποῖαν ἀποδοχὴν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν αἱ ἀποφάσεις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὡς πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρειανισμοῦ καὶ τὴν διατύπωσιν τοῦ Δόγματος τοῦ Ὁμοουσίου;

Αἱ δύο ἀνωτέρω ἀποφάσεις εἶναι περιβεβλημένα διὰ κύρους Καθολικοῦ καὶ τυγχάνουν τῆς ἀνεπιφυλάκτου ἀποδοχῆς ὑπὸ πάντων, διότι ἐδράζονται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς πλειοψηφίας.

Οἱ Ἱεροὶ Πατέρες ἐγκαίρως ἐφρόντισαν ὅπως κανονικῶς καθιερώσουν τὴν ἀρχὴν τῆς τῶν πλειόνων διαγνώμης διὰ τοῦ ΙΘ' (19) Κανόνος τῆς Συνόδου τῆς Ἀντιοχείας, ὅστις σαφῶς διακελεύει, ὅτι

«ἡ τῶν πλειόνων ψῆφος κρατεῖται».

Ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησιαστικῇ ἱστορικῇ διαδρομῇ ἀγνόησι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πλειοψηφίας καὶ στᾶσιν ἐναντι τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ἀποτελοῦν διάφοροι κατὰ καιροὺς Σύνοδοι μειοψηφίας, δυνάμεναι ὅπως χαρακτηρισθοῦν ληστρικά, καθ' ὅτι ἐπεθύμουν, ὅπως ἐπιβάλουν ἐπὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος ἀποφύσεις, μὴ δυνάμεναι νὰ γίνουν γενικῶς ἀποδεκταί.

Παρομοίως ἐμφανίζεται ὁ κ. Χρυσόστομος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἕτεροι τρεῖς Ἀρχιερεῖς, νὰ ἀγνοοῦν τὴν πλειοψηφίαν καὶ νὰ παραβιάζουν τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπὶ θεμάτων λίαν σοβαρῶν, νὰ λύῃ ὁ Πρόεδρος κ. Χρυσόστομος αὐταρχικῶς τὴν Συνεδρίαν τῆς Συνόδου, ὑπὸ τὴν πίεσιν τοῦ γεγονότος ὅτι εὐρίσκετο εἰς θέσιν μειοψηφίας, οἱ δὲ περὶ αὐτόν νὰ ἀρνοῦνται τὴν ὑπογραφὴν τῶν εἰς ἐπικύρωσιν ἀποφάσεων δι' ἃς τὸ πρότερον εἶχαν σύμφωνον γνώμην καὶ εἶχον ψηφίσει, μέ κουρύφωσιν τῶν κατ' ἐξακολουθήσιν αὐθαιρεσιῶν, τὴν κατὰ τὴν ἐν Συνεδρίᾳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 27 Ἰουλίου 1995 τέλεσιν ψηφοφορίας περὶ πληρώσεως ἢ μὴ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας τῆς Συνόδου ἧτις ἀπεφάσισε διὰ ψήφων (7) ἐπτά ἐναντι (5) πέντε, ὑπὲρ τῆς πληρώσεως τῆς ἀνωτέρω Μητροπόλεως, μὴ σύμφωνον πρὸς τὴν γνώμην τοῦ κ. Χρυσόστομου καὶ τῶν περὶ αὐτόν ἀποτελούντων τὴν μειοψηφίαν, ἠνάγκασεν αὐτόν ὅπως διακόψῃ τὴν Συνεδρίαν.

Συνέπεια τῆς ἐνέργειας ταύτης, ἧτις ἀποτελεῖ ἀδιαφορίαν πρὸς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Χρυσόστομου τὸ πρότερον συνταχθεῖσαν, ἀλλὰ καὶ προσβολὴν πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ περιφρόνησιν πρὸς τὴν πλειοψηφίαν, ἣν ἀπαραδέκτως καὶ προκλητικῶς ἠγνόησεν, ἦτα ἡ πλειοψηφία νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν οὐχὶ κανονικῶς διακοπεῖσαν Συνεδρίαν, νὰ κηρύξῃ τὸν κ. Χρυσόστομον καὶ τοὺς περὶ αὐτόν Ἀρχιερεῖς Καλλνίκου, Ματθαίου καὶ Καλλιπίου ἐκτὸς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ κανονικῆς κοινωνίας καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν κ. Χρυσόστομον τὸν τίτλον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ εὐνοήτως τὴν ιδιότητα τοῦ Προέδρου.

Ἐν συνεχείᾳ προέβη εἰς τὴν, ὡς ἡ πλειοψηφία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶχεν ἀποφασίσῃ, πλήρῳσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος, εἰς ἣν ἐξέλεξεν τὸν Τοποτηρητὴν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Αὐλῶνος Κύριον Βικέντιον, προκριθέντα τῶν ἐτέρων συνυποψηφίων τοῦ τριπροσώπου.

Ὁ πθ (89) Κανὼν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ὀρίζει ὅτι, «ἡ ἀδιαφορία τηρήσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων συνεπάγεται μεγίστην σύγχυσιν εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα».

Ἀλλὰ συγχρόνως ἐκτός τῆς ἀνωτέρω «ἀδιαφορίας» ἣτις ἀποτελεῖ κανονικὴν παράβασιν, ἡ ἀντιμετώπισις τῆς Συνοδικῆς πλειοψηφίας ἐκ μέρους τοῦ κ. Χρυσόστομου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, ἡ ἀγνόησις τῶν ἀποφάσεων αὐτῆς, αἱ αὐθαιρεσίαι καὶ ὑπαναχωρήσεις καὶ ἡ σύστασις ομάδος μειοψηφίας ἀποτελοῦν κανονικὰς κολασίμους παραβάσεις ὡς ἐρχόμεναι ἀντικρυς ἀντίθετοι πρὸς τοὺς Κανόνας ΚΕ' (25) καὶ ΙΗ' (18) τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς, ΙΘ' (19) τῆς Ἀντιοχείας, ΛΔ' (34) τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς ΛΕ' (35) καὶ ΝΣΤ' (56) τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ ΣΤ' (6) τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Οἱ ἀνωτέρω Κανόνες προβλέπουν ὡς ποινὴν διὰ τὴν οἰανδήποτε παράβασιν τῶν ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω διακελευομένων τὴν τοιαύτην τῆς καθαιρέσεως, γεγονὸς τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει τὴν σοβαρότητα καὶ τὸ μέγεθος τῆς παραβάσεως.

Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ σημειοῦται ἐμφαντικῶς ἡ ὑποχρέωσις παντός Χριστιανοῦ Ὁρθοδόξου καὶ δὴ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταγοῦ, πρὸς συμμόρφωσιν πρὸς τὰς τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐπιταγὰς καὶ τὴν μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας ἐφαρμογὴν τούτων, καθότι οὐδεὶς ὑπάρχει, ἔχων τὸ τοιοῦτον κύρος, ὥστε νὰ παραγνωρίζῃ καὶ καταπατᾷ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, ἢ καταπάτησις τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ τάσιν μεταβολῆς τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἴδιον φέουδον ὑπὸ Ταγῶν οὐχὶ ἀξιοπίστων, ἀλλὰ φερόντων τὴν διαβολὴν ἢ ὑποψίαν ἰδιοποιήσεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἐν προκειμένῳ καὶ διὰ τὰς ἀνωτέρω γενομένας κανονικὰς παραβάσεις, τόσον ὁ κ. Χρυσόστομος, ὅσον καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς Καλλίνικος, Ματθαῖος, Καλλιόπιος καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς, δέον ὅπως καταστοῦν ὑπόδιχοι ὡς κατὰ τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων κινηθέντες καὶ διὰ τὰς συγκεκριμένας κατηγορίας τῆς ἀγνοήσεως καὶ καταπατήσεως τῶν ἀνωτέρω καταγραφέντων Ἱερῶν Κανόνων, παράβασιν

καθήκοντος, καταφρόνησιν τῆς Συνοδικῆς πλειοψηφίας, συνομωσίαν, φατρίαν, τηρείαν, καὶ σκανδαλισμὸν τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν.

Βεβαίως θὰ ἀπετέλῃ πράξιν συνέσεως ἡ ἀποφυγὴ ἐκτροπῆς τῶν ἀνωτέρω εἰς ἐτέρας πράξεις ἀντικανονικοτήτων διότι τὸ τοιοῦτον θὰ σχηματίσῃ χεῖμαρρον, δυνάμενον ὅπως παρασύρῃ τούτους εἰς τὰ μὴ περαιτέρω καὶ τοὺς φυλακίσῃ ἐντὸς κλοιοῦ ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐξέλθουν.

Ἐφ' ὅσον ἐπιδειχθῇ ἔστω καὶ κατὰ τὴν ὑσάτην στιγμὴν ἡ ἀπαιτουμένη εὐκταία σύνεσις καὶ ἀναστροφή τῶν ἐσφαλμένων δοξασιῶν των, εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ οἰκονομία τῆς Ἐκκλησίας ἣτις ὡς «ἀενάως βρουούσα» δύναται νὰ ποιήσῃ χρῆσιν αὐτῆς, ὥστε καὶ πάλιν ἐπιστρέψωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας θέτοντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν διάθεσιν τῆς.

Ὁ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ΠΘ' (89) Κανὼν ὁ ὀρίζων, ὅτι ἡ ἀδιαφορία τηρήσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἐπιφέρει μεγίστην σύγχυσιν εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας πράγματα ἀποτελεῖ ἐγκλημα βαρὺ κατὰ τῆς ἰδίας τῆς Ἐκκλησίας, αὐτοὶ δὲ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, οἱ ἀσεβῶς καταπατούμενοι, γίνονται τιμωροὶ διὰ τοὺς καταπατητάς των, οἵτινες καθίστανται ἐνοχοὶ καὶ αἰτιοὶ κλυδωνισμοῦ τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας ὡς προκαλοῦντες ἀναστάτῳσιν καὶ σκανδαλισμὸν εἰς τὸν ἀνιδιοτελῶς ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας Χριστεπώνυμον πλήρωμα.

Παραίνων τὰς ἀπὸ νομοκανονικῶς ἀπόψεως παρατηρήσεις μου ἐπὶ τοῦ ἀνακύψαντος θέματος, εὐλαβῶς ἐκ τῶν μυχαιτάτων μου εὐχομαι ταχείαν ἀνάνηψιν τοῦ τε πρώην Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐκπεσόντων Ἀρχιερέων καὶ ἐπιστροφὴν των ἐν μετανοίᾳ πρὸς τὴν ὑγιῶς καὶ νομίμως ἔχουσαν Ἱεράν Σύνοδον, πρὸς καταισχύνῃν τῶν χαιρεκάκων ποικιλονύμων ἐχθρῶν τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας ἀφ' ἑνός καὶ δόξαν Θεοῦ καὶ ἱκανοποίησιν τοῦ Παναγίου θελήματός Του ἀφ' ἐτέρου.

ΦΩΝΗ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ἐχομε στηλιτεύσει κατὰ τὸ παρελθόν τὴν ἀνευθυνότητα καὶ ἐμπάθεια τῆς Εὐθυμοκτόνου ἐφημερίδος «Χριστιανικὴ Πορεία» ποὺ ἐκδίδεται ἐν Θεσ/νίκῃ.

Θὰ ἀποδείξουμε γιὰ ἄλλη μία φορά τὴν ὑποκειμενικότητα ποὺ διακρίνει τοὺς ὑπεύθυνους τῆς «Χ.Π.», γεγονός ποὺ δέν ἀρμόζει σέ χριστιανικό ἐντυπο, ὅπως θέλουν τουλάχιστον νά τὸ παρουσιάζουν. Ἀκολουθῶς δημοσιεύομεν ἐπιστολὴ τοῦ σεβασμίου Γέροντος Μερκουρίου ἐξ Ἀγ. Ὁρους, ἡ ὁποῖα μᾶς ἐστάλη, διότι ἐνῶ ἀπευθύνθη ὁ ὡς ἂν Γέροντας εἰς τὴν «Χ.Π.» πρὸς δημοσίευση αὐτῆς, οἱ λογοκρίνοντες ταύτη κ.κ. τῆς «Χ.Π.» δέν τὴν «ἐνέκριναν» καὶ φυσικὰ τὴν ἀγνόησαν. Ὅποια χριστιανικὴ ἀντικειμενικότης!

Ἄγιον Ὄρος, 10-9-1995 (Π.Ο.Η.)

Πρὸς
τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ὁρθοδόξου ἐντύπου
«Χριστιανικὴ Πορεία» Χ.Ο.Κ. Γ.Ο.Χ. Θεσσαλ/κῆς
Κανάρη 17 - Θεσσαλονίκη

Σεβαστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε.

Ὡς συνδρομητὴς τῆς «Χριστιανικῆς πορείας» ἔλαβα καὶ ἀνέγνωσα τὸ τελευταῖον φύλλον (ἀ.φ. 69), τὰ ὅσα ἀναφέρετε γύρω ἀπὸ τὸ γνωστὸ θέμα, τὸν χωρισμὸν τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας μας. Αἱ θέσεις σας εἶναι, ὡς πάντοτε, μονομερεῖς, ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Χρυσόστομου.

Ἐδῶ ἡμεῖς, οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες, ὅσον τὸ δυνατόν μακριὰ ἀπὸ ὑλικά συμφέροντα, φιλοδοξίας, προσωποληψίας, (ἐν συγκρίσει τῶν Ἐπισκόπων μας καὶ ὑμῶν), δέν βλέπομεν οὐδέν συγκεκριμένον θέμα πίστεως ὡς αἴτιον ἀδιαλλαγίας καὶ χωρισμοῦ ὅχι ὅτι δέν ὑπάρχουν καὶ αὐτὰ· ὑπάρχουν, πολλὰ καὶ σοβαρά, καὶ ὅλοι τοὺς «κουτσαίνουν». Αὐτὰ ὅμως δέν τοὺς συγκινοῦν, αὐτὰ ἔχουν ἀνύπαρκτον θέσιν· τὴν πρώτην θέσιν ἔχουν τὰ προσωπικά τους, τὰ ὑλικά τους συμφέροντα, αἱ φιλοδοξίες τους!... Ὡς ἐκ τούτου, ἡμεῖς τὰ διακρίνομεν καὶ τοποθετοῦμεν διαφορετικὰ, ἀμερόληπτα, θέλομεν τοὺς Ἐπισκόπους μας ἀγαπημένους, ἐνωμένους, ὁμόφρονες, ἀγωνιστὰς καὶ συνεργασίμους διὰ τὴν πρόδοον, ἀνύψωσιν καὶ δόξαν τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ τὰ ἐσχατῶς λυπηρὰ γεγονότα εἰς τὸν χώρον τῆς Ἐκκλησίας μας, τὰ σφάλματα γενικῶς καὶ τὰς εὐθύνas ἐπωμίζονται κατὰ πολὺ καὶ τὰ δύο μέρη, τόσον διὰ τὴν τελευταίαν μοιραῖαν Σύναξιν, ὅσον καὶ διὰ μετὰ τὸν χωρισμὸν. Μονομερεῖς προτιμήσεις καὶ διαιρέσεις καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τοὺς πιστοὺς στὸν κόσμον, δέν ἐγκρίνομεν, οὐδέ συνιστοῦμεν.

Καὶ ἐνῶ ἡμεῖς πενθοῦμεν, λυπούμεθα, καὶ εὐχόμεθα διὰ τὴν διαλλαγὴν καὶ ἐνωσὶν τους, ἀντιθέτως ὑμεῖς χαίρετε καὶ πανηγυρίζετε μὲ Συλλεΐτουργα καὶ ἐνθρονίσαις «καταξιωμένων» Ἐπισκόπων ὡς τοποτηρητῶν!

Ἐμεῖς παντὶ τρόπῳ ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν ἀγάπην καὶ ἐνωσιν τῶν πιστῶν, ἐνῶ ἐσεῖς γραπτῶς καὶ προφορικῶς προτρέπετε χωρισμούς καὶ φατρίας! Ἐμεῖς συνειδητῶς ὑποφέρομεν διὰ τὴν πτώσιν τῶν Ἀρχιερέων μας καὶ ἐσεῖς ἀγαλλόμενοι δέχεσθε εὐχὰς καὶ εὐλογίας ἀπὸ χεῖρας «αἱματωμένας», αἱ ὁποῖαι μόλις χθὲς ὑπέγραφον «καθαιρέσεις» ὁμοιοπαθῶν ἀδελφῶν τῶν ἀδελφῶν, ποὺ εἰς τὴν ἐπιβολὴν τῶν ποινῶν - τουλάχιστον - δέν τοὺς ἐμμήθησαν, ἀναδειχθέντες οὕτως ἀνώτεροι εἰς μακροθυμίαν καὶ σοβαρότητα εἰς τὸ θέμα αὐτό. Καὶ βέβαια θὰ λέτε, τώρα ὅπου ὅπως - ὅπως «καθηρέθη» ὁ Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιος, «ὅλα πᾶνε καλά, ὅλα βρῆκαν τὸν δρόμον τους»!... Ὅμως, ὀψώμεθα προσεχῶς τοὺς καρπούς ἀμφοτέρων...

Γράφετε εἰς τὸ φύλλον σας: «Ἀπὸ τὸ Ἄγιον Ὄρος καὶ τὸν πιστὸν Λαόν, καταδικάζεται τὸ Σχίσμα» καὶ, «Σθεναρὴ ἡ θέσις τῶν Ζηλωτῶν», κλπ! Δέν ἀναφέρεσθε ὅμως εἰς οὐδεμίαν γραπτὴν ἢ προφορικὴν μονόπλευρον δῆλωσιν ἢ γνώμην, τόσον ἀπὸ Ἰ. Μ. Ἐσφιγμένου, ὅσον καὶ ἀπὸ ὑπολοίπων Ζηλωτῶν Πατέρων! Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀναληθῆ - ἐξαπάτησις· καὶ ἂν πιστεύετε ἀδελφοί, ὅτι σὰς ἀδικῶ, ἢ ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν ἀλήθειαν, ἔπρεπε νὰ στέλνατε ἐπιτροπὴν πρὸς ἐρώτησιν τῆς γνώμεως ἐνός ἐκάστου ἐξ ἡμῶν. Ἀλλὰ, ἐστὼ καὶ καθυστερημένως, τοῦτο νὰ πράξετε τώρα! Καὶ ἡ Ἰ. Μ. Ἐσφιγμένου ἐξ ὑμῶν ἀδικεῖται καὶ παραλλήλως ὀφείλει καὶ αὐτὴ νὰ ἐνεργήσῃ τὰς ἀναλόγους διαμαρτυρίας. Τὸ ὅτι ἐλειτουργήθη εἰς τοὺς Ἁγίους Τρεῖς Ἱεράρχας εἰς Ἐσφιγμενίτης ἀπλὸς Μοναχός, τὸ «Μέγα» αὐτὸ γεγονός, δέν καλύπτει τὰ μονομερῆ συμπεράσματά σας.

Πάντως βλέπω, τὰ πάντα, θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα χρησιμοποιεῖτε πρὸς ἐντυπωσιασμὸν καὶ παραπληροφόρησιν τοῦ κόσμου! Βλέπω ἀκόμα, τὸ σκληροτράχηλον - ἀτίθασον - ἀταπεινῶτον - κοσμικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἀνέκαθεν σὰς διακατέχει! Αὐτὸ ἀκριβῶς διέκρινε ἐκ πρώτης ὀψεως καὶ ἐπαφῆς μεθ' ὑμῶν καὶ ὁ ἀνακριτὴς Ἐπίσκοπος κ.κ. Καλλίνικος καὶ ἔγραφε εἰς τὸ πόρισμά του: «Καλοὶ μας ἄνθρωποι, πηγαίνετε σὸ καλὸ! Δέν εἶσθε σεῖς μέλη τῆς Ἐκκλησίας· ἐφ' ὅσον θέλετε τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὑποτακτικούς σας, ποὺ θὰ ἐνεργοῦν σύμφωνα μὲ τὰ κελεύσματά σας!» καί, «Ἀτίθασα παιδιὰ! Ἀμυαλοὶ ἔφηβοι! Ὁργισμένα νειάτα!» Συνετίσθητε ἀδελφοί!...

Θαυμάσαμε επίσης καί τήν «βαρυσήμαντον συνέντευξιν» τοῦ «καταξιωμένου» Ἀρχιεπισκόπου! Ἐάν θέλει ὁ κύριος Δοῦλος, νά εἶναι καί νά λέγεται ὄντως δοῦλος τῆς ἀληθείας, ἄς φροντίσῃ νά κάνῃ δημόσιον διάλογον· νά λάβουν μέρος καί αἱ δύο ἀντίδικες πλευρές, νά ἀκουσθῇ καί κάτι διάφορον ἀπό τās μονοπλεύρους - μονολόγους - μονοτόνους - «φουσκωμένας» συνεντεύξεις σας. Αἱ ἐσκεμμένοι αὐταί ἐνέργειές σας, ἐν προκειμένῳ οὐδέν θετικόν προσφέρουν

Τέλος, ἄς προσευχώμεθα μετὰ δακρύων Ποιμένες καί ποιμενόμενοι, νά μᾶς λυπηθῇ καί φωτίσῃ ὁ Θεός, διὰ νά μὴν μᾶς πάρῃ ὁ Διάβολος!...

Παρακαλῶ, φιλοξενήσατε τήν ταπεινήν μου αὐτὴν ἐπιστολήν εἰς τήν «Χριστιανικὴν πορείαν». Ἄς μάθῃ ὁ λαός τοῦ Θεοῦ καί κάτι ἄλλο ἀπὸ τὰ συνηθισμένα πού τοῦ προσφέρετε. Ἡ δημοσιεύσις τῆς παρούσης ἐπιστολῆς θά δείξῃ ἐκ μέρους σας τό ἀμερόληπτον (ἂν ὑπάρχῃ) καί θά εἶναι εἰς τιμὴν σας. Διαφορετικά, θά πιστεύωμεν τό ἀντίθετον, ἢ δέ ἐπιστολή ἴσως θά εὔρῃ κάπου ἄλλου φιλοξενίαν.

Ἐκφράζων ἐπὶ τούτοις τήν ὁμόφρονον ἀποψιν καί πολλῶν ἄλλων Ζηλωτῶν Πατέρων, διατελῶ μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καί ἐκτιμησης·

Ἐλάχιστος ἐν Μοναχοῖς,
Γέρων Μερκούριος Κατουνακιώτης

ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ

Η ΕΣΧΑΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

(ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)

Ὡς ἐπίλογον λοιπόν, θά ἤθελα νά πῶ ὅτι μόνον εἰς τήν Ἐκκλησίαν ὁ ἄνθρωπος ἡμπορεῖ νά λύσῃ ὅλα τὰ προβλήματα του ὅποιαδήποτε κι ἂν εἶναι αὐτά· ἀρκεῖ νά καταφύγῃ εἰς αὐτήν μέ πίστην⁸ καί ταπεινώσιν⁹. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μόνον, ἔχει τήν δύναμιν καί τὰ μέσα. Εἶναι γνωστά τὰ ἀπειρα θαύματα - καί οὐδεὶς ἡμπορεῖ νά ἀμφισβητήσῃ - πού τελοῦν καθημερινῶς οἱ Ἅγιοι τῆς σέ ὁλόκληρον τόν κόσμον· ὁλόκληρες πόλεις ἔχουν σωθεῖ μέ τίς πρεσβείας κάποιων Ἁγίων, τὰ ἀπειρα θαύματα πού τελοῦν καθημερινῶς οἱ ἅγ. Ραφαήλ, Εἰρήνη καί Νικόλαος, ἢ ἅγ. Εἰρήνη Χρυσοβαλάντου κ.ἄ. Μέ τήν ἀπειρον ἀγάπην καί συγκατάβασιν τοῦ Θεοῦ, ὑπάρχουν ἅγιοι πού εἶναι ἀρμόδιοι διὰ τήν ἐξεύρεση χαμένων ἀντικειμένων! (ὅπως τὰ ἀπειρα θαύματα τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἀγ. Φανουρίου, τοῦ Ἀγ. Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος κ.ἄ.)

Ἄς τα βλέπουν αὐτά οἱ δυστυχεῖς πού τρέχουν στά μέντιουμ στούς φιλοχρήματους ἀγύρτες, πού τούς ἀφήνουν ἀπένταρους ὑποσχόμενοι νά τούς βροῦν χαμένα ἀντικείμενα!

Εἰς τήν θεῖαν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἀποστόλου καί Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, ὁμιλεῖ ὁ Δεσπότης Χριστός ἀπευθυνόμενος εἰς τούς χριστιανούς τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν - τῶν δικῶν μας ἡμερῶν - καί ἀναφέρεται εἰς αὐτούς πού δέν προσεκύνησαν τόν Σατανᾶ, πού δέν κατέφυγαν εἰς τούς μάγους, ἀλλά παρέμειναν ἀκλόνητοι καί στέρεοι εἰς τήν πίστιν πρὸς Αὐτόν καί τήν Ἐκκλησίαν:

«...Λέγω τώρα σέ ἐσᾶς, εἰς ὅσους δέν ἔμαθαν τὰ βάθη τοῦ Σατανᾶ, ὅπως τό ὀνομάζουν, δέν θά σᾶςβάλω ἄλλο βάρος, ἀλλά αὐτά πού ἔχετε κρατήσατέ τα, ἕως ὅτου ἔλθω».

Καί εἰς τήν συνέχειαν ὑπόσχεται μέ μυστικόν τρόπον τήν ἀνταμοιβήν, διὰ αὐτήν τους τήν πίστιν:

ὑπό τοῦ Καθηγουμένου Ἀρχιμ.
ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΚΑΒΑΚΙΔΗ

«Εἰς ἐκεῖνον πού θά κάμῃ τό θέλημά μου ἕως τό τέλος... θά τοῦ δώσω τόν ἀστέρα τόν πρωῒνόν»¹⁰.

Βλέπομεν μέ πόσῃν ἀγάπῃν ὁμιλεῖ ὁ Χριστός δι' αὐτούς πού δέν προσκυνοῦν τόν Σατανᾶ καί τὰ ἔργα του καί τήν δόξαν, τήν τιμὴν καί τήν χαράν πού τούς ἀναμένει.

Ἄς μὴν αὐταπατώμεθα: ὁ Σατανισμός, ὁμοίως καί τὰ παρακλάδια του - μασονία, ἀποκρυφισμός, μαντικές τέχνες, ἀστρολογία, οἱ διάφορες λέσχες καί κλάμπ (Ρόταρυ, Λαῖονες κ.ἄ.) ὁ οἰκουμενισμός ἢ πανθηρσκειά τοῦ Ἀντιχρίστου, κ.ἄ. - εἶναι ἡ ἀποστασία τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν διὰ τήν ὁποίαν ὁμιλήσεν ὁ Χριστός καί οἱ προφῆτες Του· εἶναι ἡ ἐσχάτη προδοσία κατὰ τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Θείου Του Ἔργου.

Αὐτό εἶναι τό τελικόν συμπέρασμα καί αὐτό πρέπει νά ἀφυπνήσῃ ὅλους αὐτούς πού ἔχουν ἐμπλακεῖ εἰς τήν προδοσίαν αὐτήν, ἀλλά καί ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας - κληρικούς καί ποιμνιο - πού καθεύδομεν πολλές φορές παρασυρόμενοι ἀπὸ τὰ πάθη μας, πού καταβιβάζομεν τήν ὑψηλήν καί θεῖαν ἀποστολήν μας εἰς προσωπικάς ἐριδας καί διαμάχας, πού λησμονῶμεν τό ἱερὸν χρέος μας καί τό βασιλικόν μας καθῆκον, πού ὁμοιάζομεν τόν πονηρόν καί ὀκνηρόν δοῦλον τῆς παραβολῆς τοῦ Κυρίου, τόν ἐπιστάτην πού ἐσκέφθη ὅτι «ἀργεῖ ὁ κύριός» του καί ἐγκατέλειψε τήν ἀποστολήν του τρώγοντας καί μεθώντας.

Ἄλλὰ ὁ Κύριος θά ἔλθῃ καί μάλιστα σύντομα («ναὶ ἔρχομαι ταχύ») καί θά ἔλθῃ νά καταργήσῃ ὀριστικῶς τόν θάνατον· θά ἔλθῃ νικώντας ὀριστικῶς τόν Σατανᾶν, τούς συνεργούς του, τόν θάνατον καί τόν πόνον. Ἄς ἔχωμεν πάντοτε εἰς τόν νοῦν καί ▶

Σ Χ Ο Λ Ι Α

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΛΑΣΠΗΣ

Είναι γεγονός, όταν ό έν άδίκω βρισκόμενος δέν έχει τό θάρρος νά άποδεχθῇ τό λάθος του, ἡ ὑπεροψία του τόν κάνει νά τά βάξῃ μέ όλους καί μέ όλα.

Συγκεκριμένα, οί ἑκτός Ἐκκλησίας εὐρισκόμενοι Καλλιοπιακοί ἀρχιερεῖς, μέ τήν γνωστή ὡς καί κατά τό παρελθόν τακτική τους, καί προκειμένου νά παρασέρνουν τόν λαό εἰς τās παρεκκλήσεις των, βρῆκαν καί κάτι νέο. Τό Γενικό Ταμεῖο τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ἀπότομα ἐκδηλώνουν τόσο μεγάλο ἐνδιαφέρον γι' αὐτό, καί ἀγχώδῃ ἀγωνία γιά τήν τύχη του, πού γιά ὅσους δέν γνωρίζουν τά πράγματα ὡς ἔχουν ἴσως ἐπιφέρουν καί δάκρυα.

Ἐπειδή λοιπόν μās προκαλοῦν, ὀφείλουμε νά ἀποσαφηνίσουμε ὅτι οἱ μόνοι οἱ ὁποῖοι ἀδιαφοροῦν γιά τό Γενικό Ταμεῖο τῆς Ἐκκλησίας μās εἶναι αὐτοί οἱ «ὄψιμοι φίλοι του». Τό συμπέρασμα αὐτό ἐξάγεται ἀπό τήν ἔως τώρα τακτική τους.

Γνώστες οἱ κύριοι αὐτοί ὅτι τό Γενικό Ταμεῖο τῶν Γ.Ο.Χ. ἦταν ὁ μόνος οἰκονομικός φορέας πού συντηροῦσε τήν Ἐκκλησία μās, χρηματοδοτοῦσε τίς ὁποιες ἐκδηλώσεις τῆς, ἐκάλυπτε οἰκονομικῶς τήν προβολή τῆς - κατ' ἐπέκταση καί τήν ἰδική των - οὐδέποτε ἐνδιαφέρθησαν γιά τά ἐξοδά του καί πολύ περισσότερο βέβαια γιά τήν ἐξασφάλιση ἐσόδων, ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά νά ξοδεύουν ὡς Σύνοδος. Οὐδεῖς ἄλλος φορέας συνέβαλε καί συμβάλει οἰκονομικῶς στήν ὅλη προσπάθεια τῆς Ἐκκλη-

σίας τῶν Γ.Ο.Χ. Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν τῶν ἐπικριτῶν ἀρχιερέων ἀνήκουν σέ Σωματεῖο πού δημιούργησαν τήν ἀμαρτωλή ἐκείνη ἐποχή τοῦ πραξικοπήματός των (1979). Ἄς μās ποῦν λοιπόν αὐτό τό Σωματεῖο των τί προσέφερε στήν Ἐκκλησία ὅλα αὐτά τά χρόνια; Ἄν τό Γενικό Ταμεῖο τῆς Ἐκκλησίας μās παρ' ὅλο πού λειτουργεῖ μέ πᾶσα διαφάνεια, ἀποκαλοῦν οἱ κύριοι αὐτοί «τσιφλίκι» τότε τό Σωματεῖο τῆς Κουμουνδούρου πρέπει νά εἶναι φέουδο.

Διαμαρτύρονται ὅτι τά μέλη τοῦ Γενικοῦ Ταμεῖου ἐπιλέγονται. Μά φυσικά καί ἐπιλέγονται. Ποιό Σωματεῖο δέν προφυλλάσσεται ἀπό ἐγγραφές νέων μελῶν ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχει κίνδυνος νά διασαλευθῇ ἡ εὐρυθμῇ λειτουργία του, καί νά ἀλλοιώσουν τούς σκοπούς του; Ἄλλωστε ὑπῆρξαν ἐξ αὐτῶν τῶν φωνασκόντων, ὠρισμένοι γεγραμμένοι ὡς μέλη εἰς τό Γενικό Ταμεῖο, οἱ ὁποῖοι κατά τό παρελθόν διεγράφησαν. Τό γιατί ἄς τό ἀφήσουμε πρὸς τό παρόν.

Ὅσον ἀφορᾷ τό παράπονό τους, ὅτι δέν ἐνεγράφη εἰς τό Γενικό Ταμεῖο ὁ πρ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος Κιούσης, ἔχουμε νά ποῦμε ὅτι, πρῶτον ὁ ἴδιος ὁ πρ. Μακαριώτατος ἀπεστράφη κάποτε τήν Κάνιγγος 32, καί δεύτερον οὐδέποτε ἔκανε αἴτηση ἐπανεγγραφῆς του, γεγονός πού δηλώνει ὅτι ἴσως δέν τόν ἐνδιέφερε. Τώρα, ἂν νομίζουν οἱ κύριοι τῆς Κουμουνδούρου ὅτι ἀδικήθηκε ὁ ὡς ἄνω κληρικός ἄς τόν γράψουν στό ἰδικό τους Σωματεῖο.

► τήν καρδιάν μας, βαθειά χαραγμένα τά θεῖα λόγια τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Ἰακώβου:

«Ὑποταγεῖτε λοιπόν εἰς τόν Θεόν. Ἀντισταθεῖτε εἰς τόν διάβολον καί αὐτός θά φύγῃ μακριά...»¹¹ διότι εἰς τό τέλος, ὁ Χριστός θά νικήσῃ. Ἄς φροντίσωμεν, νά εἴμεθα νικηταί¹² καί ἡμεῖς εἰς τό πλευρόν Του, διὰ νά ἀξιωθῶμεν νά συζήσωμεν μαζί Του, εἰς τούς ἀτελευτήτους αἰῶνας, χάριτι καί φιλανθρωπία Του, Ἀμήν.

2. Ματθ. 10.1

3. Ἐδῶ θά πρέπει νά διευκρινισθῇ, ὅτι ὁ δαιμονισμός, ἡ κατάληψι δηλ. ἀνθρώπου ὑπό δαιμόνων παραμένει κατά βάσιν, μεγάλο μυστήριον καί ἀνήκει εἰς τόν ἀκατάληπτον τομέα τῆς οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ: καί εἰς τήν περίπτωσιν πού οἱ Χριστιανοί καταφεύγουν εἰς τήν ἐκκλησίαν καί δέν βρίσκουν θεραπείαν, δέν πρέπει νά ἐκπλησώμεθα ὑπάρχουν μάλιστα γνωσταί περιπτώσεις ἀγίων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δαιμονισμένοι, ὅπως ὁ περίφημος μοναχός Σταγερίριος πρὸς τόν ὁποῖον ἀπέστειλεν τίς ὑπέροχες ἐκείνες ἐπιστολές, ὁ Μέγας Χρυσόστομος ἐνθαρρύνοντάς τον καί παρακινώντας τον, νά ὑπομείνῃ τήν φρικτὴν

αὐτὴν δοκιμασίαν, διὰ νά λάβῃ τόν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

4. Κολ. 1.27,28

5. Γαλ. 5.17

6. «Ὁ γοητεῖαν ἢ φαρμακείαν ἐξαγορεύων τόν τοῦ φονέως χρόνον ἐξομολογήσεται, οὕτως οἰκονομούμενος ὡς ἐν ἐκείνῳ τῷ ἁμαρτήματι ἑαυτὸν ἐλέγξας» Μεγ. Βασιλείου: ΠΡΟΣ ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΝ ΠΕΡΙ ΚΑΝΟΝΩΝ, 27.65

7. Ἐπιστολή Κανονική

8. Ματθ. 9.22, 21.21, Λουκ. 17.6 Πραξ. 11.24, Ρωμ. 1.17, 5.1, Γαλ. 2.16 κ.ἄ.

9. Ματθ. 18.4, 23.12, Ἰακ. 4.10 κ.ἄ.

10. Ἀποκ. 2.24, 28

11. Ἰακ. 4.7

12. Ἀπ. 21.6,7

1.900 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Φέτος τό φθινόπωρο συμπληρώνονται 1.900 χρόνια, από τότε πού δόθηκε ή τελευταία Προφητεία του Θεού πάνω στή γή. Τότε πού τό 95 μ.Χ., παρουσιάστηκε τό δράμα της 'Αποκαλύψεως στον εξόριστο 'Αγιο 'Ιωάννη τόν Θεολόγο, ό όποιος όραματιζόμενος, υπαγόρευσε στο μαθητή του Πρόχορο τήν γραφή αυτού του βιβλίου.

'Ισως είναι τό δυσκολότερο βιβλίο των 'Ιερών Γραφών, αλλά στους χαλεπούς τωρινούς καιρούς πού ζούμε, πολλοί τό βρίσκουν επίκαιρο. Αυτό τό βιβλίο πολλοί τό διάβασαν, λίγοι τό κατάλαβαν, κανείς όμως δέν άμφισβήτησε τή σημαντικότητα του. Γι' αυτό και ή 'Αποκάλυψη δέν είναι ένα κείμενο πού περιορίζεται χρονικά, αλλά είναι ένα κείμενο διαχρονικό.

Τό βιβλίο της 'Αποκαλύψεως σαφώς αναφέρει για τή συντέλεια των αιώνων, για τό πώς θά τελειώση ό άγώνας του καλού μέ τό κακό, για τό πώς θά θριαμβεύση τό φώς πάνω από τό σκοτάδι και άλλα πολλά, κάνοντάς το άναμφίβολα τό πιό συζητημένο βιβλίο.

'Ετσι λοιπόν φέτος στην Πάτμο, τό νησί πού αξιώθηκε τήν παρουσία του Θεού, τιμήθηκε αυτή ή επέτειος και έορτή. Θρησκευτικοί και Πολιτικοί ήγέτες του κόσμου, σημαντικοί και άπλοι άνθρωποι, προσκύνησαν τό Σπήλαιο της 'Αποκαλύψεως, εκεί πού παρουσιάστηκε ό Θεός μέ όλη του τήν μεγαλοπρέπεια.

'Επ' εύκαιρία της επετείου αυτής, τό Οικουμενικό Πατριαρχείο Κων/πόλεως, μέ πρωτοστάτη τόν Πατριάρχη Βαρθολομαίο, απέφασε νά διοργανώση αυτή τήν έορτή, διάρκειας μιās εβδομάδος. Βέβαια ή διοργάνωση της έορτής, άπαιτούσε και ύψηλό οικονομικό κόστος. Θεωρήθηκε λοιπόν άπαραίτητο, τό Πατριαρχείο νά ζητήσει τήν συνδρομή του 'Ελληνικού Κράτους, έτσι ώστε νά επιτύχη όσο τό δυνατόν καλύτερα ή εκδήλωση αυτή.

'Αλλά δυστυχώς αυτός ό έναγκαλισμός θά λέγαμε Κράτους και Πατριαρχείου είχε σάν άποτέλεσμα ή πολιτική κρίση πού μαστίζει τόν τελευταίο καιρό τό 'Ελληνικό Κοινοβούλιο νά περάση και στην θρησκευτική έορτή της Πάτμου. Παρατηρήσαμε ότι τά μέσα μαζικής ενημέρωσης στις άναφορές τους είχαν σάν κύριο θέμα τό Πρωθυπουργικό ζεύγος και σάν δεύτερο θέμα τά θρησκευτικά δρώμενα. 'Ισως έπειδή τά πάντα σήμερα είναι υπό τήν σκιά του χρήματος, πιό πολύ «πουλούσε» τό τί έκαναν οι πολιτικοί μας, παρά τό τί έκανε ό Πατριάρχης. 'Από τά πιό πάνω γραφόμενα βγαίνει τό συμπέρασμα ότι όταν ή 'Εκκλησία γενικά συμβιβάζεται και κοσμικοποιείται, χάνει άφ' ενός μέν τόν δυναμισμό της, άφ'

έτέρου τήν μεγάλη και εύεργετική της έπιρροή ανά τώ κόσμω.

'Ομως τήν θρησκευτική τελετή της έορτής της 'Αποκαλύψεως τήν επισκίασε και ένα άλλο γεγονός. Τό γεγονός ότι κατήντησε νά είναι πανηγύρι του λιμανιού και όχι πανηγύρι θρησκευτικό. 'Εστιάστηκε σέ πρόσωπα και όχι στην καθ' έαυτο έορταστική εκδήλωση. Πιό πολύ πληροφορηθήκαμε σέ πιό κόττερο παρευρέθη - ό Πατριάρχης ή σέ πιά κοσμική ταβέρνα δδείπνησε παρά τό τί άποτελέσματα είχαν οι συζητήσεις του πάνω στα θέματα πού άπασχολήθη. Δέκα τρεις τόν αριθμό προκαθήμενοι της 'Ορθόδοξης 'Εκκλησίας ήσαν μαζί του, συζητήσεις επί συζητήσεων, ιερές συνάξεις, κατάστασις στα Βαλκάνια, σχέσεις του Πατριαρχείου Κων/πόλεως μέ Πατριαρχείο 'Ιεροσολύμων, περιβάλλον και τόσα άλλα, χωρίς καμμία ουσία θά λέγαμε.

Και πως θά εβγαине καποιο συμπέρασμα, όταν σ αυτές τίς συζητήσεις ό Πατριάρχης της Μόσχας 'Αλεξιος, ένα από τα μεγαλύτερα Πατριαρχεία του κόσμου, δέν συμμετείχε καθόλου; Πώς θά εβγαине καποιο συμπέρασμα, όταν οι περισσότεροι με τους όποιους συζήτησε ό Πατριάρχης τά πιστεύω τους ήσαν εκ διαμέτρου αντίθετα με τους Ιερούς Κανόνες και Παραδόσεις της 'Εκκλησίας μας; Πώς θά εβγαине καποιο συμπέρασμα, όταν δίπλα του υπηρχαν αξιωματούχοι της Δυτικής 'Εκκλησίας, άνθρωποι δηλωμένοι εχθροί τόσο για τήν Ανατολική Ορθόδοξη 'Εκκλησία μας, όσο και για τό ίδιο τό 'Εθνος μας;

Μά καλά δέν μπορεί νά βγάλη τίς παρωπίδες από τά μάτια του ό Πατριάρχης Βαρθολομαίος έτσι ώστε νά δη τόν ενεργό ρόλο πού παίζει ό «άδελφός του έν Χριστώ» Πάπας της Ρώμης, τόσο στον πόλεμο της Σερβίας έναντίον των όρθοδόξων, όσο και στο κράτος της 'Αλβανίας έναντίον των 'Ελλήνων;

'Ισως ήταν σημάδι έξ ούρανοϋ, τό προσωπείο του Πατριαρχείου νά σκιαγραφηθή ως μία τοπική Μητρόπολις και τό θρησκευτικό γεγονός της επετείου, μέ τήν τόσο μεγάλη παγκόσμια έμβέλεια, νά περιοριστή έντός των τειχών της 'Ι. Μονής.

'Ας έλπίσουμε ότι ό Πατριάρχης Βαρθολομαίος θά σταματήσει τίς προσπάθειες για τήν επίτευξη του πόθου του, πού δέν είναι άλλος από τήν ύλοποίηση της πανθρησκείας. 'Ας έλπίσουμε ότι αυτός ή κάποιος άλλος Πατριάρχης νά επανέλθη εις τάς Παραδόσεις και τούς 'Ιερούς Κανόνες της πίστewς έτσι όπως μάς τά άφησαν ό Κύριος και οι 'Απόστολοι, ούτως ώστε τό πάλοι ποτέ κραταιό Πατριαρχείο της Κων/πόλεως άποκτήσει τήν παλαιά του δύναμη και έπιρροή.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ὁ Χριστιανισμός είναι καὶ θά μείνῃ πάντοτε ἡ μόνη φιλοσοφία, ἡ μόνη ἠθική ὁ μόνος κοινωνισμός.

Ἄν ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τὸν σημερινόν πολιτισμόν, τὴν χριστιανικὴν πνοήν, σκότος καὶ ἀθλιότης θά ἐπικρατήσῃ.

Τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα στὸν ἄνθρωπον εἶναι ἐμφυτον.

Ὁ Χριστιανισμός ἀποτελεῖ τὸ μοναδικόν συνεκτικόν δεσμόν πού ἡμπορεῖ νά συνενώσῃ τοὺς ἄνθρώπους, τὰς κοινωνίας, εἰς μία ἀδελφότητα μὲ διαρκή εἰρήνην καὶ εὐτυχία. Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ δίδει ἀπάντησιν εἰς ὅλα τὰ φλέγοντα προβλήματα

**ὑπο τοῦ Αἰδ.σ. Πρωθιερ.
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΟΡΙΝΙΩΤΗ**

ματα τῆς ζωῆς ὅσο ἀκανθώδη καὶ ἄν εἶναι, οὐδὲν ἄλυτον καὶ ἀνίατον γιὰ τὸν Χριστόν μας. Μόνο μέσα στὴν χριστιανικὴ κοινωνίαν μπορεῖ νά ὑπάρξῃ ἀληθὲς δίκαιον. (Ἐάν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον εἰς μάτην κοπιᾶζουσιν οἱ οἰκοδομοῦντες (Ψαλμ. 12, 6). Ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ δὲν συγκρούεται μὲ τὸν ἑαυτόν της, διότι εἶναι τέλεια, διότι ἔχει θεία προέλευσιν καὶ καταγωγὴν, μονοθεϊστικὴν καὶ δι' ἀποκαλύψεως ἐνῶ αἱ ἄλλαι θρησκείαι εἶναι κατασκευάσματα ἀνθρώπινα, θρησκείαι φυσικαὶ ἀνατέλουν καὶ δύουν.

Καρμία ἀρετὴ δὲν εὐδοκίμεῖ καὶ κανένα προτέρημα δὲν στερεοῦται ἔξω τῆς χριστιανικῆς θεωρίας. Ὅπου δὲν ἐφθασε ἡ ζωογόνος πνοὴ τοῦ χριστιανισμοῦ, ἐκεῖ ἐπικρατεῖ βάρβαρος καὶ ἀγρία κατάστασις. Ἐκεῖνο πού ἐνδιέφερε πρωτίστως τὸν Χριστόν ἦτο ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ διότι αὕτη ἀποτελεῖ τὸ πολυτιμότερον ἀγαθόν, διότι διὰ τῆς καθαρότητος τῆς ψυχῆς θά ἐξαρτηθῇ ἡ σωτηρία τοῦ ἀν-

θρώπου.

Ἀλλὰ διὰ νὰ φέρῃ ἀγαθοὺς καρποὺς ὁ χριστιανισμός πρέπει ὁ ἄνθρωπος νά πιστεύσῃ στὸν Χριστόν δυνατά, διότι ἡ πίστις δὲν ἐπιβάλλεται ἀλλὰ εἶναι προϊόν τῆς ἐλευθέρας θελήσεως τῶν ἀνθρώπων πίστις ζωσα, θερμουργός, ἀνθηρὰ μὲ ἔργα θεάρεστα καὶ ψυχοφελεῖ.

Συνέχεια στὸ ἐπόμενο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ὑπο τοῦ Σεβ. Χίου κ. Στεφάνου	σελ. 1
2. ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ὑπο τοῦ Ἱερομ. Παύλου Ἀποστολοπούλου	σελ. 3
3. ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣ ΟΔΗΓΟΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ
ὑπο τοῦ κ. Χρήστου Λάμπρου	σελ. 4
4. ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
ὑπο τοῦ κ. Χρήστου Μ. Χαλβατζή	σελ. 6
5. ΤΡΙΣΑΓΙΟΣ ΥΜΝΟΣ
ὑπο τοῦ κ. Χριστ. Χριστοδουλάκη	σελ. 8
6. ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ
ὑπο τοῦ Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου	σελ. 8
7. ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ
ὑπο τοῦ Ἀρχιμ. Νεκταρίου Ἀγριτέλλη	σελ. 10
8. ΦΩΝΗ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ	σελ. 12
9. ΣΑΤΑΝΙΣΜΟΣ (τελευταῖον)
ὑπο τοῦ Ἀρχιμ. Μακαρίου Καβακίδη	σελ. 13
10. ΣΧΟΛΙΑ	σελ. 14

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ... (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«... ἡν ἀρνησόμεθα σε ...» Πρὸς Ὁρθοδοξία...»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

PORT
PAYÉ
HELLAS

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
Χ. Δ. Α.
ΔΕΠΟΣΙΤΗ

ΕΛΛΑΣ